

קול ההקיות

צלך נאה

סיפור החודש

רגע קצר
רועדות ידיה,
ואז היא
לוחצת 'שלח'.

מבית ומחוץ

נכנסת לדופק האחר כל
כך, העולה והיורד בתדרים
שמתפענחים כמו עלילה
רבת פנים, עשירה מני ים.

ביננו

מדור חדש!

בשיתוף מרכז 'קיווייתי'

היא הרגישה שהיא רוצה
לצעוק... וזה מה שרע.

אוהבת פידבוקים? גם אנחנו:

כך נדע מה כוון לך לקרוא,
מה עושה לך טוב בלב,
מה חשוב
ומה פחות...

מה קורא ???

תני פידבוק!

חפשי את סמל הפידבוק
ליד כל כתבה,
פדבקי, ו... היכנסי להגרלה!

אהבת? פדבקי ותלכי...

**חדש
במגזין**

חפשי את המתנות במגזין בחסות יפה נוף

או להתקשר ל-1599-581-581
משלוח חינם עד הבית ברכישה מעל 140 ש"ח!!!

כאן תוכלי להזמין עוד ספרים שווים

בעלת עסק? יש לך מתנה למפדבקות? היכנסי כאן לפרטים <<<

על כל פידבוק,
את נכנסת
להגרלה

איך זה
עובד?

כן! ככל שתפדקי יותר חזורים, יגדלו סיכוייך לפכות!

הכותבת
שתקבל את
מירב הפידבוקים
החיוביים
תזכה במתנה!

בין המפדבקות
שיוסיפו מסר
משמעותי
שיפורסם בדף
המסר של המגזין
תוגרל מתנה
נוספת

ל-4 המפדבקות
שתזכנה
תוצע רשימת
מתנות לבחירה
במידה ומתנה מסוימת
תבחר ע"י יותר מזוכה אחת
תיערך הגרלה בין הבוחרות

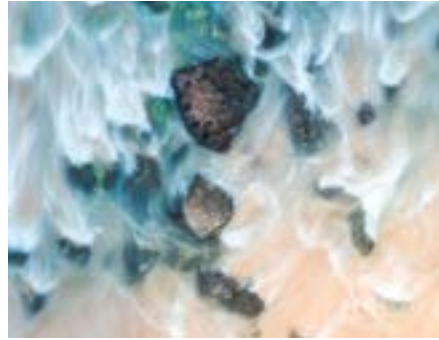
קדימה... לפדבוק!

הזכות יפורסמו במגזין העוקב

16

מבית ומחוץ

נכנסת לדופק האחר כל כך, העולה והיורד בתדרים שמתפענחים כמו עלילה רבת פנים, עשירה מני ים.

31

ביננו | מדור חדש! בשיתוף מרכז 'קיוויתי'

היא הרגישה שהיא רוצה לצעוק וזה מה שרע.הסתכלת עליהם מלמעלה למטה"

40

סיפור החודש

רגע קצר רועדות ידיה, ואז היא לוחצת 'שלח'.

[6] **ד"ש | דף שמורה**
 לאה ראם

[8] **דפדפת**
 תמר הלר

[9] **בית ועד**
 מדור הלכה

[10] **בעין דומעת**

[29] **הבית העסק הנבחר**
 יעל זלץ

[31] **ביננו**
 אתי אסתר קווין

[33] **סיפור לילות שבט**
 שירה בן לולו

[35] **דפי עבודה**
 פנינה וימר

[38] **דף נחיתה**
 אביגיל פראגר

[39] **סלפי**
 בתיה יונה

[40] **סיפור חודשי**
 רחלי נוסבוים

[43] **מועדפים**
 מתוך מרחב פעילות השמורה

[46] **דף קשר**

[13] **מחר חודש**
 רחלי קובר

[15] **דף חדש**
 אביגיל פראגר

[16] **מבית ומחוץ**
 שושי ברוידא

[18] **עבודה שבלב**
 עולם התעסוקה
 מזוית שונה

[21] **שילוב שעובד**
 אסתי כץ

שלום כולן,
אם חשבנו שה'צל' הוא שחור ולבן, כדאי שנחשוב שוב.
לו רק נעצור רגע, ולהתבונן בו - נגלה עד כמה הוא מגוון.
זה יכול להיות המקום המוגן או המקום המצטנע
הוא יכול לצייר את עצמינו והוא יכול להצביע על היחס שלנו אל האור
הוא יכול לגדול, לקטון ולהיעלם - כי הוא חייב מקור אור באזור
הוא יכול לספר על איש צללים, או על איש מציל...
ועוד היד נטויה... נטויה ומזמינה אותנו להדליק אלומת אור, ולחפש את הצל שהיא יוצרת בין דפי הגליון:
כל אחת מהכותבות המוכשרות האירה מזוית שונה, ויצרה צללית מעניינת.

שושי ברוידא נוגעת בעדינות בנושא עליו דובר בעבר במתחם ה'שמורה' - והוא תמיד צריך חיזוק: המקום של האישה בביתה מול תפקידיה שלעיתים אף הפוכים בתכלית - בעבודה.

עובדת חדשה שנכנסה ל'שמורה' לאחרונה, כזאת היושבת בצללים, האירה את עיננו וגרמה לנו להסיט את העיניים לרגע מהאורות המסנוורים של מרוץ החיים, ולהביט הצידה. פתאום גילינו עולם שלם. עולם בו פוסעות בהססנות חברות רבות שהחיים שלהם אומנם בדרך כלל בצל, אבל האור הקורן מהן כשהן מצליחות למצות את עצמן - מזמין את כולנו לנסות ולמצוא להן מקום.

אסתי כץ יצאה בעקבות הצללים והביאה כתבה מלאת אור.

רחלי נוסבוים, ביד אמן, משרטטת קווים לדמותה של האישה המתקשה 'לצאת לאור', ואתי קווין חושפת את מסתרי הנפש - במדור חדש. "בינינו" - בשיתוף מרכז קיוויטי - נוגע בנקודות רגישות. מאפשר מקום גם לאזורים הפחות מאירים - ומציע דרך ריפוי וצמיחה. טעימות בהבנת הנפש מופיעות כאן במגזין. והרחבה? בעזרת ה' בקו השמועה!

וכמובן, איך אפשר בלי להביא בגליון את משאו המיוחד של הרה"ג ר' מאיר טוביה פולק שליט"א, שכל כולו גילוי כבוד ה' בעולם. מובא בזאת התמלול המלא של ההספד המטלטל. התפילות והקבלות לזכותה של אתי ע"ה עוררו גם אותנו, ב'שמורה' - והלוואי ויהיה קורבן ציבור זה לכפרה, ויאמר ה' די לצרותינו ויקרב את משיח צדקינו במהרה בימינו אמן!

מוזמנת למצוא פיסת רוגע מוצלת -

ולחינות מהפרות המתוקים ומאמת המיים...

המערכת.

נאה בצילך!

האם אי פעם שמענו על 'גדולת הדור'?
מעולם לא.

חשבתן על זה פעם? אני גם לא. ויש מה לחשוב על זה.
האם יש כאן כוונה לומר שלנשים יש פחות 'גדלות'?
חלילה!
מה כן?

התשובה היא שלגברים יש מעמד יחסי לכלל,
לציבור, לדור.

אצל נשים - זה לא רלוונטי בכלל!

כשאנחנו מזכירים מושג של 'גדול הדור' אנחנו
מסתכלים על הדור ובוחרים מתוכו את המורם מעם
ביחס לכלל. על כולם מוטל התפקיד הלאומי לקיים
את התורה וללומדה. היחידים שזכו לעמול, להתייגע
ולטפס לראש ההר, זוכים בתואר **מול כל הציבור**
כולו.

לאישה אין בכלל שום התמודדות בתוך משימה
ציבורית משותפת.

לאישה יש תפקיד אחר פרטי, פנימי וצנוע. תפקיד
ייחודי - בתוך ביתה פנימה.

האדם קיבל תפקיד של עשייה בעולם - הוא הושם
בגן עדן מתוך מטרה של 'לְעֲבֹדָהּ וּלְשִׁמְרָהּ', ואילו תפקידה של האישה
'אֶעֱשֶׂה־לוֹ עֵצֶר כְּנֶגְדָּו' - היתה מטרה בבריאתה של האישה, ומהי להיות
עזר כנגד בעלה!

אלו דברים פשוטים, אבל בתוך הבלבול השורר סביב, כדאי שנתזכר
את עצמנו מפעם לפעם...

בין השאר, המשמעות היא שבעוד גברים נמדדים ביחס לציבור, נשים
נמדדות ביחס לתפקיד האישי שלהן - בביתן, במשפחתן, ואל מול

כל מי שנחשפה פעם למוסריו משיבי הנפש של הגאון רבי שמשון
פינקוס זצ"ל, ודאי הרגישה את המאור שבהם המחזיר למוטב. בהנחה
שאין אחת שלא נחשפה להן, אני בטוחה שכולכן מסכימות עם
הדברים. כמובן, שלכל אחת יש את הדברים הקרובים לענייניה יותר
ויש את אלו שפחות - אבל לרובינו יש רעיון אחד או יותר מתורותיו
המוסריים שמלווה אותנו.

האם ניתן להצביע על אחד שהוא משמעותי יותר?
אותו אחד שחשת שהוא מדליק בך אורות חדשים
שלא בררת אותם במחשבתך מעולם והם היו לך
חידוש משמעותי לחיים?

לי יש, וברשותכן, אני רוצה לשתף בו.

זה היה לפני כתריסר שנים, נדמה לי בציון גיל
הגבורות של חמי שליט"א שיאריך ימים בטוב
ובבריאות. מקובל שכולם יחד מגישים שי לבעל
השמחה, אבל במשפחה שזכיתי להיות בה זה דווקא
להיפך - אופייני מאוד שדווקא 'הזיידא' חילק מתנות
לכולם...

בנות המשפחה קיבלו את הספר **"נפש חיה"** - ספר
יקר גדוש במאמרים משיבי נפש, מיוחדים לאישה
היהודית, ואני זוכרת את העונג שחשתי כשגיליתי את
הרעיון ההוא לראשונה.

אני שולפת את תמצית הרעיון, כמו שאני חווה אותו, מתוך המאמר
ותסלחו לי אם אני לא מדייקת את ההקשר והכוונות המקוריות במלואם.

היתה שם שאלה מעניינת: מהי 'גדולת הדור'? האם ניתן בכלל לאתר
אותה?

בפרספקטיבה היסטורית אנחנו יודעים על: 'דור דור ודורשיו', לכל דור
יש את גדוליו. אותם צדיקים ששתלם ה' להאיר את הדור כולו. אבל,

האחד, לפני שאנחנו ממהרות להושיב את עצמנו על כס הנאשמים, כדאי שנהיה הוגנות. נעשה את ההשוואה בתנאי שטח זהים. אין כל הגינות בהשוואת מצב הרוח שלנו אחרי שנת לילה בבוקר פנוי ורענן המוקדש כל כולו לעבודה, לעומת ערב עייף וארוך הסוגר יום עמוס ופוחח לילה מרובה מטלות. השווי עצמך כשאת ביום חופשי, כשאת לך כל מטלת עבודה על כתפיך, ויש זמן ואנרגיות באמתחתך - היכנסי אז למטבח, התחילי לבשל, ארגני את הבית והקדישי זמן לנקיונות או שוחחי עם המשפחה במסגרת זמן איכות או בארוחה נינוחה.

פתאום תגלי שגם את מאוד אוהבת את הבית, והשהות בו משיבת נפש וממלאה בסיפוק - הרבה יותר מכל דבר אחר.

רוב רובן של הנשים ואפילו הבנות - מרגישות את הדברים, גם בלי שנסביר מידי הרבה...

ובכל מקרה, אם את מאלו שניסו, ובכל זאת לא מרגישה מספיק את החיבור?

זה לא את! זה כל המסביב שמבלבל כל כך וגורם למחוג לצאת מהדיוק וההתאמה הטבעית שלו.

צריך פשוט לכוון את הלב מחדש...

יש הרבה דרכים טובות,

אחת המומלצות שבהם, לכל אחת מאיתנו, היא קריאת המאמרים המחזקים של הגר"ש פינקוס זצ"ל,

אין ספק שההנאה שלנו תלך ותגדל,

דווקא מהמקום המוצל והמוגן שלנו

פנימה בתוככי הבית.

חודש טוב ומבורך,

לאה

האשר הזה יכול להגיע תוך כדי הכנות לשבת קודש, כשאת מוקפת בסירים ואכופת ניחוחות

הבעל שהן נשואות לו בהווה או בעתיד.

זוכרת עד היום את תחושת השמחה שליוותה אותי למקרא הדברים. זה הרגיש לי כל כך מדויק, מתיישב על הלב, ובעיקר מתאים מאד לתכונות הטבעיות שאנו, הנשים, ניחנו בהן.

ואם תשאלו, איך זה מתיישב עם המציאות? עם ההווה הכל כך אחרת שאנחנו נאלצות לחיות בה מידי יום ביומו?

זאת שאלה מצויינת ומאתגרת חיים. אבל בשום אופן לא סותרת את האמת הפשוטה והיפה הזאת.

בינינו, ואני בהחלט מדברת גם על אלה היוצאות ועושות ופועלות ומקדמות ודומיננטיות ובעלות השפעה - מה באמת עושה לנו הכי טוב בלב?

הכי טוב בבית בעולם. לא!?

האשר הזה יכול להגיע תוך כדי הכנות לשבת קודש, כשאת מוקפת בסירים ואכופת ניחוחות או יכול להגיע אולי דווקא תוך קרצוף הגון ובוהק ש'עושה לך' את זה...

האשר יכול להתעורר בערבים טובים כשאת רגועה ועסוקה בלהגיש ארוחה מזינה למשפחה סביב השולחן, ובעוד הזדמנויות רבות כל כך, שהמשותף להם זה מילוי התפקיד הראשוני והבסיסי שלנו - בבית שלנו!

וההרגשה הזאת היא לא רק מחוויה אישית שלי, אלא עולה שוב ושוב מתוך שיחות רבות עם חברות. בשורה התחתונה הלב מרגיש, שהחיבור הפנימי לבית - הוא שהכי ממלא את האישה.

ומי שלא מרגישה את זה? מה עם מי שמרגישה שהאדרנלין שלה זורם במרץ כשהיא ליד המחשב בעבודה, בניגוד חריף לחשק ולכח שיש לה כשהיא בארוחת ערב עם הבעל או הילדים?

שוב, מרשה לעצמי לענות מניסיון אישי. ולחלק את התשובה לשני שלבים:

חיה בצל

אותי בטוב חסדו השקה
ואת פחדי השקיט
הביא האור אלי-
פוטוסינתזה אלקית!
אותי גדל והעלה
מעמק שרנשים
אשר יהיו לי התחלה
לדור של אנשים!

מחטר ההורים - לזה
עד שעלה ניצן
השקה אותי באהבה
והוא עדין כאן!
וגם כשעצי גדל
אותי כל יום זכר
ללא הפסק שמיטות, יובל...
ואף יזכור מחר!

הצמיח ישועות סביבי
נכש מקרים של צער
ולא ידעתי שום מחסור
דבים לא ולא יער

וכל ימי על אדמת
חסדו עמי ארקה
עוד חופף על צמרת - - -
כמה צלו נאה!

מינקותי - ינקתי עוד
ממנו - דבש, חלב,
כל מחסורי פרנסתי
וכל עלי - עליו!
בחסדיו הענפים
שלח לי הפתעות
אשר הצלו על ראשי
מחם מארעות

פרות מאמצי גדל
השקה ואף הנדס
נטע באהבה רגלי
בעמק הפרדס
גשמים הוריד בסביבותי
טפות של רחמים
בצר נצר אשכולותי
לארך הימים

שאלה א':

האם מותר לנסוע נסיעה חד פעמית עם בוס חרדי במשך כשלושת רבעי שעה. הוא צריך להגיע למקום מסוים יחד איתי ולהסיע אותי ברכב, האם הדבר מותר?

שאלה ב':

אני יושבת בחדר עם גבר. אני חדשה בעבודה וזקוקה לעזרה. הרבה יותר יעיל לעשות את זה פנים אל פנים ולא באמצעות טלפון או מייל. אני נזהרת מאוד לא לנהל שיחות שלא בעיני עבודה ולשמור על קשר קר. האם עלי לעבור מהחדר בכל מחיר, גם במחיר של חוסר נוחות והפחתת יעילות העבודה או שאני יכולה זמנית להמשיך במצב ה"ל"?

לגבי שאלה ב':

עצם הנושא של עבודת גברים ונשים ביחד הינו "בדיעבד" ואינו רצוי. לעומת זאת, קשרי ידידות בין גבר ואשה זרים הוא לא רק שאינו רצוי, אלא איסור גמור בכל אופן. מלבד זאת, גם בדיני ייחוד החמירו חז"ל יותר כאשר יש קרבה מסוימת בין המתייחדים (כגון בוס המעסיק פקידות, או שותפים לעבודה) מאשר במקרים רגילים. בנוגע לשאלה שבנדון, ברור שצריך לעשות השתדלות מרובה שתהיה הפרדה בעבודה בין גברים לנשים. אמנם יש מקרים שהדבר אסור לחלוטין ולא רק בגדר "ראוי". יש לקחת בחשבון שגם אם כרגע הקשר הוא קר, לפעמים הקשר עלול בהמשך "להתחמם". לפעמים הדבר בעייתי יותר כשמדובר באדם חילוני שמנחים אותו שיקולי קנאה, תאוה וכבוד ולא עשיית רצון ד'. מאידך גיסא לפעמים הדבר יותר בעייתי כשמדובר באדם חרדי שקרוב אלינו יותר בהשקפת החיים ובמנטליות ואין כלפיו את הריחוק הטבעי שיש אצלינו מאדם חילוני. גם במקרה שאין חשש של חיזוק הקשר בעתיד, צריך לקחת בחשבון האם הדבר עלול להיות דוגמא לחיקוי אצל מעבידים אחרים או עובדות אחרות בהם הבעיה עלולה להיות חריפה יותר. לגבי השאלה שבנדון יש לשקול האם ראוי לעבור מיד חדר למרות חוסר הנוחות (שתלך ותפחת עם הזמן כיוון שהעובדת תתרגל לעבודה) או להשאר שם עד שתתמחה יותר בעבודה ואז לעבור חדר. כל אלו נקודות כלליות וכאמור לעיל כל שאלה בנידונים אלו צריכה שאלה המפרטת את הפרטים וצדדי העניין המסויימים.

בנוגע לעבודת גברים ונשים יחדיו, יש שני נושאים שמוכרחים לשים לב אליהם: א) האם יש איסור יחוד. ב) גם על הצד שאין איסור ייחוד, האם יש איסור של קרבה אסורה בין גבר ואשה זרים, או עכ"פ חסרון בגדרי הצניעות. דוגמא לדבר: מצד דיני ייחוד אין איסור לאיש ואשה לעלות יחד במעלית שיכולה להיעצר בכל קומה ע"י אנשים מבחוץ. אמנם מצד גדרי הצניעות יש בזה טעם לפגם, ולכן רצוי לחכות עוד קצת כדי לעלות בנפרד. אך כשאדם ממהר אין הוא מחויב מן הדין להמתין זמן רב כדי לנסוע בנפרד. מבחינה מעשית יותר קל לענות על שאלות בהלכות ייחוד כיון שהגדרים מבוארים בספרי הפוסקים, משא"כ בשאלות של קרבה, הדברים משתנים מאד לפי הנסיבות וצריך שיקול דעת תורה בכל שאלה לגופה, האם הדבר אסור / ראוי שלא / מותר.

ולכן לגבי שאלה א':

מצד איסור ייחוד התשובה פשוטה שאין בעיה בנסיעה ברכב אחד בזמן שיש תנועה ברחוב ורואים מבחוץ כל מה שקורה ברכב. אמנם מצד איסור קירוב הדעת הדבר משתנה לפי הנסיבות ולכן לשבת ברכב מקדימה זה ליד זה, הדבר ודאי לא ראוי לפי גדרי הצניעות ולפעמים יכול להיות גם אסור ממש. לגבי ישיבה במושב האחורי ברכב, יש לדון בכל מקרה לגופו האם הדבר אסור, או ראוי שלא, או מותר. הדבר תלוי גם במידת הנחיצות ובשעת הדחק שבדבר. וכיון שהדין בכל זה משתנה לפי הנסיבות יש לשאול מורה הוראה שישקול את כל הצדדים בדבר.

בעין דומעת

הכח לראות את האור, גם בצל.

כשהתחיל הרה"ג ר מאיר טוביה פולק שליט"א בדברי הספד על ביתו, אתי ע"ה ואמר את המילים: "אסתר מן התורה מניין" היה מתבקש כל כך להמשיך... "ואנוכי הסתר אסתיר פני" אבל לא! במשא הספד נרגש עומד האב הגדול ומכריז שאין הסתרת פנים כלל... הדברים המטלטלים הללו, הם הם גילוי כבוד מלכותו יתברך בעולם.

בואי לתרגם את מעמד קידוש ה' הגדול לחיזוקים רוחניים הצטרפי למאות שמורות שקיבלו על עצמן לעילוי נשמתה <<<

'אסתר מן התורה מניין? אסתר מן התורה מניין

אסתר זה הסתר זה חושך

התורה זה שיא האור

גם כשיש זמן של הסתר, זמן של חושך, לדעת שהכל נובע משיא האור. משיא האור

"מה גדלו מעשיך ה' מאד עמקו מחשבותיך" מאד. זה עמוק מאד, אי אפשר להבין את זה

לכאורה ההפך של 'הארת פנים' היא 'החשכת פנים'

אבל אין החשכת פנים! יש הסתר פנים, אבל לא החשכת פנים....

הקב"ה מאיר תמיד, אבל אנחנו לא רואים את זה שהוא רואה אותנו יש משגיח מן החלונות, ויש מציץ מן החרכים.

בחלונות, אנחנו רואים אותו ורואים שהוא רואה אותנו. בחרכים, הוא רואה אותנו ואנחנו לא רואים אותו שהוא רואה אותנו, אבל אין כזה דבר שהוא לא רואה אתנו.

הנה זה עומד אחר כותלנו, עם כל הקיר הענק, הוא עומד, הוא משגיח, הוא אוהב הוא שומר, כל הזמן.

הוא אוהב אותנו מאד מאד מאד.

אנחנו לא מבינים, לא מבינים, אנחנו בורג קטן במערכת. לא מבינים. פרשה זו סתומה, אנחנו לא מבינים. מה הפשט? צעירה כל כך... עשרים ואחת שנים...

הקב"ה יודע טוב טוב מה שהוא עושה.

אנחנו לא מבינים חשבונות שמים, לא יכולים להבין. סומכים עליו, בעיניים עצומות.

אבא טוב, אתה לא לוקח אף פעם. אתה רק נותן זה הכל שלך, לא לקחת לנו שום דבר זה הכל שלך, כולנו שלך. נתת לנו פקדון. פקדון טהור, פקדון נקי.

נכון יש טבע שהטבעת בנו, אנחנו קשורים לילדים שלנו ודאי. צער הפרידה הוא גדול מאד גדול מאד

אבל, לא שוכחים לרגע שהכל שלו, שהכל שלו... בורא עולם, זה לא שלי, זה לא הבת שלי זה הבת שלך,

לא לקחת לי כלום אף פעם בורא עולם אתה רק נותן לי! אתה לא לוקח לי כלום אני שלך וכולם שלך, אתה אוהב אותנו מאד, כמה השגחה פרטית, כמה אהבה, זה אתה כן זה אתה בורא עולם!

זה אתה של החומש, אתה של הסידור, אתה של הר סיני!

עליך אנחנו מברכים כל יום אוהב עמו ישראל, עליך אנחנו מברכים: הבוחר בעמו ישראל באהבה, אתה שומר אתה מגן, אתה מציל אותנו כל הזמן, נותן לנו כח להבין נותן לנו לחיות

הכל ממך, אתה כזה אבא טוב, אין יותר ממך בעולם אתה כל החיים שלנו,

אין כאן שאלה ותשובה, אין בכלל שאלות

זה אתה בורא עולם, אין בכלל שאלות

תודה רבה תודה רבה, אין מילים להודות, על הכל על כל הזמן

איזה מלך טוב איזה אבא טוב "חיכו ממתקים" אומרים חז"ל היש לך חיך מתוק מזה?

אבא, אתה מתוק!!! אבא, אתה טוב!!!!

תעזור לנו להרגיש את זה עם כל הלב... נרגיש כמה אתה טוב. אבא, אין כלום חוץ ממך!!!

מי לוקח? מי לוקח? אבא זה אתה!

אבא זה שלך! אבא זה הכל אתה!

מי מנשים אותנו? המח, זה הכל ממך....

תודה אבא תודה אבא תודה! איזה מתנה! איזה מתנה!

זה לא שהיה צריך להיות 120 שנה והורידו מזה 99 שנה

לא! בורא עולם, לא! לא מגיע לנו כלום! נתת לנו 21 שנה, איזה מתנה...

איזה בת איזה יראת שמים, איזה שמחה, איזה אמא טובה, איזה חוכמת חיים, איזה שכל, איזה טהרה,

איזה צניעות, איזה צניעות!!!!

בבית חולים עכשיו, אמרו שיש איזה פצע משהו בקצה הרגל. משהו אמר לי שאראה, אמרתי משפט פשוט, אף פעם לא ראיתי, אני לא רוצה לראות עכשיו!

איזה צניעות!!! איזה צניעות!!!!

לא מחזיקה לעצמה כלום רק לכולם רק לכולם, איזה צניעות...

איזה שמחה איזה מאור פנים, איזה מצב רוח, איזה לשמח כל אחד כל האווירה בבית...

איזה כח של תפילה, איזה תפילות...

זה מושג "הסידור השחור" שחור מרוב דמעות, שחור מרוב תפילות...

שלוש תפילות ביום גם אם המעריב יהיה לפנות בוקר,

להתפלל להתפלל כל הזמן, איזה מתנה איזה מתנה! תודה רבה בורא עולם!

לא מגיע לנו כלום, אתה נותן ונותן ונותן ושומר ומגן, תודה רבה בורא עולם תודה רבה!

איזה לב זהב, איזה אמונה, איזה אמת,

היא ספרה, בדרך אגב, שלא העיזה מעולם להעתיק במבחנים. למה? עדיף לי מאה למעלה מאשר מאה למטה, עדיף לי לקבל מאה בשמים מאשר מאה בארץ.

איזה רגש של יהודי, איזה מושגים טהורים!!!

בורא עולם תודה רבה על הנחת, תודה רבה על הנחת... איזה צדיקה באמת!

איזה מתנה בורא עולם איזה מתנה.

כשהיא היתה קטנה, היא חששה שאולי עברה על משהו משהו של חילול שבת, היא פרצה בבכי... איזה בכיות, בגלל ספק חילול שבת... איך נזהרה מלשון הרע, איזה בריחה מעברות... פעם בטעות היא בלעה משהו וחששה שזה לא בכשרות, עמדה ליד הכיור והקיאה והקיאה... חששה שמא זה עברה, שמא זה עברה. תודה רבה בורא עולם על הכל, תודה רבה על הכל.

וכמה היה אכפת לה לחזק את עם ישראל, את כל המשפחה, שכולם יתחזקו, כמה היה אכפת לה מהעם היקר הזה... ולעצמי, שאני אהיה פנוי לחזק את עם ישראל. העם היקר הזה...

והנה, הנה עכשיו בשבוע הזה, הכמות של החיזוקים שהיה בעם ישראל בפרט בפרט בשלוש הדברים העצומים האלו, שזה כל החיים שלה:

צניעות צניעות צניעות, להתחזק בצניעות צניעות צניעות צניעות צניעות!!!

דבר שני: כמה שמחה כמה מאור פנים כמה חסד... לאהוב כל אחד!

דבר שלישי: האמונה, להתפלל, להתפלל, להתפלל, כל הזמן על כולם...

תודה בורא עולם, תודה בורא עולם

אין לי מילים להודות, תודה רבה!

אתה אוהב אותנו יותר מכולם, כתוב בזוהר שאם בני אדם היו יודעים כמה הקב"ה אוהב אותנו היו שואגים כמו כפירים ואריות אתה אוהב אותנו, אין צד שני בכלל... אין הווה אמינא בכלל חס ושלום אתה אוהב אותנו תמיד תודה בורא עולם על הכל...

אבא יקר, אמרתי לה כל הזמן איזה מאושר יהיה מי שיזכה בך!

בורא עולם, אתה המאושר!!! אתה זכית בה!!!! איזה כיף שאתה המאושר!!!!

נותנים לך אותה מכל הלב, היא במילא שלך!!!

משמח את המקום - איזה כיף שאתה שמח!!!

כל החיים שלנו זה רק לשמח אותך, בורא עולם!!! זה כל החיים שלנו זה כלום רק לשמח אותך, תודה רבה שנתת לנו לשמח אותך תודה רבה שנתת לנו לשמח אותך, אבא... כזאת בת מחונכת, כזאת רוחנית, כזאת טהורה, אבא תודה שנתת לנו לשמח אותך, אבא...

אבא תעזור לנו הלאה לעבוד אותך עוד בשמחה להתקרב אליך עוד ועוד בלי סוף עוד באמונה עוד בביטחון לא נפסיק. אין לך שום בעיה לחזק את כולם "ובידך לגדל ולחזק לכל".... מבקשים. מבקשים עוד ... כדי שנוכל להתקרב אליך יותר

ובתינו היקרה, סליחה כמובן בשם כל המשפחה, בשם כולנו, בשם כל הידידים, בשם כל החברות אם פגענו בך חס ושלום, אז כמובן תמיד סלחת תמיד שימחת... ותעלי לשמים עכשיו, בעזרת ה', לאמא היקרה בשמים.

תעלי לאבא הטוב

איזה כיף לך, את קרובה למלך, איזה כיף לך!!!

את רואה? את רואה את המלך המתוק הזה?... איזה כיף לך! איזה כיף לך!!!

תתפללי עליו, שישפיע טוב על כולנו, על כל עם ישראל שכולם יחזרו בתשובה....

ואבא היקר, יש לי בקשה אחת מעומק הלב

יש לי בקשה, יש לי בקשה אחת...

אבא אני מתחנן, אבא אני מתחנן...

אבא בבקשה, אבא בבקשה, אבא אני מתחנן... אבא אני מתחנן...

בבקשה תקיים אותה

אבא, אין מי שיגיד קדיש

אבא, אני מתחנן, רק דבר אחד אני רוצה ממך, רק דבר אחד... אבא, תגיד אתה קדיש...

אבא... תגיד אתה את הקדיש!!!

איך תגיד את זה?

תקדש את שמך בעולם! שכולם ידעו שאתה המלך, וכולם יחזרו בתשובה

אבא מתוק, תגיד את הקדיש אתה, ואנחנו נענה אמן, עם כל הכח...

אתה עושה את זה הכי טוב...

אבא אתה יודע מה שאתה עושה...

אבא תודה על העבר, אבא מתפללים על העתיד, שיהיה לנו כוחות, תמיד אתה... הכל לכבודך, הכל בשבילך תעזור לכל עם ישראל, לכל המשפחה היקרה, לכל האחים היקרים, הנפלאים האלה. לאחות היקרה, לסבתות, לסבא היקר, לכל הדודים והדודות...

שכולם יהיו שמחים, שכולם יהיו מאושרים שיהיה לנו כוחות לאהוב אותך תמיד

תעזור לנו הלאה והלאה, רק לעשות רצונך בלבב שלם,

את הקדיש, ריבונו של עולם אתה תגיד, ואנחנו נכריז את ה'אמן'

הקב"ה יעזור, מלך טוב, מלך אהוב, מלך אוהב...

תעזור לנו יותר לאהוב אותך

לא רק לעשות את רצונך בלבב שלם

גם כשאתה לוקח עצם מעצמינו, בשר מבשרינו

זה הכל שלך זה הכל ממך, תעור לנו שיהיה שמחות לכל עם ישראל

ויבולע המוות לנצח

ול להיות עבדי ה' באמת

אבא, תודה תודה תודה

חודש שבט

צילך נאה

עושר אם בבנים הרי בנים אלא יהי רצון שיהא צאצאי מעיך כמותך”
(תענית דף ה', ב')

כמין ציור כזה יש כאן באדם שיהיה שתול על פלגי מים ונותן פרי וגם
עלה לא יבול

”כי במשל המעין הוא נגד התורה כמו שנאמר: ”הוי כל צמא לכו למים
והפירות הם הבנים והעלין נגד העושר” (הגאון בשיר השירים ב', ג')

בשביל מה נוטעים עץ? עבור הפירות שיצאו ממנו, הפירות הם המטרה.
אבל לפני הפרי צומחים עלים ופרחים ועוטפים ומשמשים מקום גידול
מתאים וטוב לפרי שיצמח מהפרח שיצא ואח”כ בא האדם וקוטף את
הפרי ואוכל תחת הצל.

העלים הללו הם משל לכסף, לממון שמשמש את האדם בחייו. מתי
יקרא הממון הזה - 'צילך נאה'?

כמה שנים עברו מאז שחזרנו עם יצירה של שקדיה פורחת ועץ פרי
מהגן?

כנראה שאותו ראש השנה לאילנות של ט"ו בשבט נשאר מאז ועד
עתה עם כל המשמעויות ההלכתיות והמיוחדות של היום הזה. ונותן
גם אותו המשל:

”למה הדבר דומה לאדם שהיה הולך במדבר והיה רעב ועייף וצמא
ומצא אילן שפירותיו מתוקין וצילו נאה ואמת המים עוברת תחתיו אכל
מפירותיו ושתה ממימיו וישב בצילו וכשביקש לילך אמר:” אילן אילן
במה אברכך? שיהיו פירותיך מתוקין - הרי פירותיך מתוקין, שיהא צילך
נאה - הרי צילך נאה שתהא אמת המים עוברת תחתך - הרי אמת
המים עוברת תחתך, אלא יהי רצון שכל נטיעות שנוטעים ממך יהיו
כמותך אף אתה במה אברכך? אם בתורה הרי תורה אם בעושר הרי

”בצילו חימדתי וישבתי ופריו מתוק לחכי”

עם ישראל אומרים ”כתפוח בעצי היער כן דודי בין הבנים בצילו חימדתי וישבתי...”

”צל אילן התפוח הוא המועט מצל כל אילני הסרק עם כל זה טוב הוא מכולם כי עושה פרי ולכן חימדתי וישבתי תחתיו...”

(מצודות דוד)

יש נוי בצל כזה שהוא מועט ביחס לשאר אילנות הסרק מכיון שחמדתי את הפרי. חמדנו לנו את קירבת האלוקים עם צל הכסף המועט יותר
שמותיר אותנו חוסים בצילו של הקב”ה. ומאז שחימדנו לשבת בצילו של הקב”ה אף אדם מישראל לא נועד לחיות חיים של רדיפה אחרי ממון
וכסף. כולם ללא יוצא מין הכלל נועדו לחיים שהולכים במסלול של התקרבות לה' ויש בה בריצה אחרי תכלית ששמה רווח כלכלי כמטרה
לעצמה משהו מרחיק מאוד מצילו של אילן התפוח שנאה דווקא בכך שהוא לא צפוף כשאר עצי הסרק אלא מגלה את פירותיו.

תני פידבוק!

פדבוקת? אהבנו:

עכשיו נדע מה כיף לך לקרוא,
מה עושה לך טוב בלב,
מה חשוב ומה פחות...

חדש
במגזין

חפשי את סמל
הפידבוק
ליד כל כתבה,

פדבוקי, ו... היכנסי
להגרלה על ספר!

שיהפוך לכם את השהייה
המשותפת בבית
לכיף אחד גדול

פדבוקי ותלכי...

בחסות יפה נוף

כאן תוכלי להזמין עוד ספרים שווים

או להתקשר ל 1599-581-581

משלוח חינם עד הבית ברכישה מעל 140 ש"ח!!!

הצורך החיוני שלנו בכסף בעצמו יכול להוות כלי להתקרב לה'

חז"ל המשילו באופן של דברי חכמים וחדתם את ההתמודדות של האדם עם הפרנסה ושאר צרכי המחיה שלו באגדות רבה בר בר חנה.

"אמר רבה בר בר חנה: פעם אחת הלכנו במדבר ונלווה אלינו סוחר אמר לי בא ואראה לך המקום שבו נושקים ארץ ושמים הלכתי וראיתי שהמקום עשוי חלונות חלונות לקתי את סלי והנחתי אותו בחלון הרקיע אחרי שהתפללתי חיפשתיו ולא מצאתיו - אמרתי לו יש גנבים כאן? אמר לי אין זה אלא גלגל הרקיע שחוזר" (ב"ב ע"ג,ב')

הסוחר הוא היצר שמבקש לראות את המקום דרכו מושפע השפע של פרנסה לאדם משמים אך האמת היא שהמקום הזה עשוי חלונות חלונות, הקב"ה משפיע עלינו מטובו לפי הסדרים שהוא חפץ בהם, לפי גלגל הרקיע שמסתובב כדי להביא את האדם להכרה מלאה במלכותו. אין גנבים שם ואין טעויות העוני והעושר נועדו לכך שהאדם יתעמת עם דברים שנוגעים לעצם קיומו בעולם ויגיע דרכם ודרך כל השינויים במצבו להכרה עמוקה ומלאה במלכותו של הקב"ה. זהו 'צל נאה' שמתלווה אל הפרי של החיים, ההתמודדות הבלתי פוסקת כדי להתקיים והרחבות או הצמצום העוני או העושר מכוונים אלינו משמים על מנת שנתקרב דרכם ונחסה בצילו של הקב"ה

מטפלת

היא דוחפת את כל מהומת הנעליים האבודות, השוקו והילקוטים? אין לך זמן לחשוב. את לא חושבת בכלל, את רצה כל עוד נשמתך בך אל פס הייצור של הסעה, כרטיס מגנטי, כוס קפה מקרטון ומאה מיילים שמחכים.

מטפלת טובה באמת היא מטפלת שלא חושבים עליה שניה מיותרת, בשיטת 'שגר ושכח', ורק אם היא מתקשרת לפתע פתאום באמצע שגרת העבודה וגורמת לך למיני התקף לב, נזכרים בכלל בקיומה.

יש שם מישהי בכל אותן שעות שאת מבלה בישיבות, שיש לה עוד לב פנוי וסבלנות לשבת עם הפיצי שלך על השטיח, פנים אל פנים, לב אל לב, להסתכל לו בעיניים ולמחוא כפיים בקצב שלו. יש אי של שפיות שבו לא ממהרים, שמדברים בו בטונים של צחוק או בכי מתגלגל שיוצאים מאותו מקור ספונטני וטהור, שסביבת העבודה בו אמנם מתלכלכת במהירות אבל הכי סטרילית שאפשר. מעורבת אמנם, אך כשרה למהדרין. אגילית לגמרי אבל בלי שום מטרות. בלי שום רשת, אבל עם הרבה הרבה תקשורת. מקום שעדיין יודעים בו את הסוד איך פחות לעשות ויותר להיות. שרק מעניקים בו ומטפחים ומשקים, ורואים איך בלי שום כוחנות ודרבון מסיבי, השתילים צומחים אט אט מעצמם ומחייכים.

לכל אמא בכל תקופה יש את אותה מטפלת אחת ויחידה שרק עליה סומכים ורק אליה שולחים. רק היא יודעת להרגיל את הילד וגם לגמול אותו מכל מה שצריך, רק היא מאכילה בסבלנות אין קץ גם את הסרבנים הכי גדולים, רק היא אוהבת אותם מכל הלב ויודעת ליהנות מכל חכמה וכל מעשיה, ורק אצלה

היא נמצאת בצל, רחוקה מאור הזרקורים, סמויה מהעין, אך חיונית לגמרי ואין אם עובדת שיכולה להסתדר בלעדיה - מטפלת. לא, לא מטפלת רגשית (אם כי גם אחת כזו לא תזיק 😊). מטפלת, רגילה לגמרי. מוקפת בימבות, גרבר, שטיח פעילות ואולי גם חלון רחב שדרכו הילדים עושים שלום לחתולים.

יש. יש אי כזה בתוך עולמנו העסוק, הממהר והעמל קשות לעשות רושם. את נתקלת בו כל בוקר בלי לשים לב, כשאת ממטירה דפיקות עצבניות על הדלת, עם הנשמה ביד אחת, והקטנצ'יק ההמום שנשלף הרגע ממיטתו החמה והולבש במהירות שיא-ביד השניה. עולם כזה שמקדם את פנייך ב"ש--לום" לבבי כאילו הכל טוב ויפה בשבע וחצי בבוקר, עולם שיש בו זמן לשים לב, לתת נשיקה חמה, ולומר בקול מתנגן "בוקר טוב לצדיק הקטן שבא אלינו אל הגן!". את ההמשך כבר לא שמעת, הדלת נסגרה ואת מזמן הידרדרת במדרגות ודהרת הלאה בנשימה קצרה אל העולם שלך והמירוץ שלך.

איך זה הולך, המטפלת תמיד ישנה טוב בלילה? רק אנחנו בהלם שהגיע כבר בוקר לפני שהספקנו לטעום טעם שינה? אצלה אין צרחות בלילה, שיניים, אוזניים, חלומות סיוטים, או מסיבות יומולדת עגולות לסבתא מאשדוד שחוזרים מהן מאוחר בלילה בתחבורה ציבורית וקמים על צד שמאל?! מעבר

לזה, צריך לחקור ולבדוק אחת ולתמיד, איך בכלל רצפת הסלון שלה כל כך מעוררת קנאה, מאירת פנים וריקה כל בוקר מחדש. איפה השמיניה הסודית שלה מתארגנת ללימודים? באיזה אגף נסתר בבית

שם כבר
יתנו... ירקדו...
יספרו... שם
ישימו לב.
שם יש בשפע
מהמצרך
הזה, שכל כך
מבוקש ואוזל
מהמלאי מהר
כל כך, לב.
שם יש לב.

אישה. מנהלת. אישה

אבא שלי חתך בגיל שלושים וחמש מעולם המשפטים אל חדר קטנטן בבית, בו ישב וכתב ספרי תורה, תפילין ומזוזות עד סוף ימיו.

היינו קטנים מכדי להבין את משמעות הצעד שעשה. לימים יאמר לנו שחש שהמקצוע שלו כעו"ד, גורם לו לכווץ בתוכו את מידת האמת. שבחיינו הרוחניים הוא הולך עם אבוקה ביד, קופץ בעיוורון מדי יום אל מימיו השוצפים של ים סוף, אל אדמת הטיט בה חרט הבורא את סימני הדרך שלו.

אבל בעבודה, הוא נתקע.

"אני כבר לא מצליח להיות עורך דין", הודה, הוא לא נראה מובס, "אני כבר לא מצליח לקחת תיקים ולעשות להם מתיחת פנים' כדי שיזכו במשפט. כבר לא יכול לשחק בעובדות, לא בנוי לעשות אפילו כוועץ' קטן עם מידת האמת שלי.. "יהודי אחד אני. כמו בבית, כך אני רוצה גם בעבודה".

אמר וחתך, מוסיף לרזומה שלו ספרות סת"ם בה עסק עד יומו האחרון.

מה איתי. הבת שלו. חולשת בעבודה על שבע זירות בו זמנית ועל צוות ענק. מקבלת החלטות בהינף יד. חייבת לשים כל כך הרבה סנטימנטים בצד. להתעקש ולהכריח ולכופף. אני לא מכווצת את מידת האמת וגם לא את מידת היושר והחסד. כן מניחה בצד את הרוך שלי, את המקום המכיל והמאזין, מקפלת רדארים קשובים, משלבת זרועות, מהדקת שפת גוף. הפקודות בחלק הזה ביממה- נטולות מורכבות. זה נקרא

יש את הסצנה הכי מאושרת והכי מעליבה, כשהילד מושיט לה ידיים בהתלהבות ומעדיף אותה על פני אמא היקרה. מטפלת כזאת שעצם קיומה משכיח כל נקיפות מצפון בשעות עמוסות בבית ובשבתות, עת הילד מתקיים בלית ברירה על תפוח עץ ופרוסת לחם ריקה, ומעסיק את עצמו בכוס חד פעמית מקומטת וגם בתפוחי אדמה בלתי מבושלים מהסלסלה.

לא נורא- את מנחמת את עצמך נחמת שוטים תוך כדי דהרהר הלאה אל משימותיך הבוערות, אצל המטפלת הוא יקבל כבר את כל אבות המזון וגם האימהות. עדשים מונבטים וגרונות הודו אדום ימלאו לו את צלחת הפלסטיק לאחר שחוממו, ולא במיקרוגל, ויוגשו אל פיו בסבלנות עילאית כפית אחר כפית. אצל המטפלת - את אומרת לעצמך תוך כדי החלפת חיתול עניינית ומהירה- כבר ילמדו אותו לכנות בשם את כל האיברים, שם הוא ישב עם קופסת תבלינים ריקה וישחיל אליה במוטוריקה עדינה קיסמים קטומי ראשים, שם הוא יזכה לשמוע שירי ילדים עליהם גדלו אחיו הגדולים. שם כבר יתנו... ירקדו.. יספרו... שם ישימו לב. שם יש בשפע מהמצרך הזה, שכל כך מבוקש ואוזל מהמלאי מהר כל כך, לב. שם יש לב.

מטפלת.

איזו שליחות, איך את בונה עולמות. איך את מצמיחה דורות. יפה לך הצל, יפים לך הירכתיים, את לא בתחרות ולא מוטרדת מרעיונות הגשמה, רק מתנהלת לאיטך לרגל הילדים ולרגל המלאכה. ברכי אותנו במשהו מהפשטות הזו, שידבק בנו משהו ממך, מטוהר העיסוק וטוהר הנשמות הרכות.

תשמרי לנו את שמורת הטבע הטובה הזאת, תמשיכי בחיוניות לסוכך עלינו בצילך ואף פעם אל תסגרי בסגר את שערייך, כי אנחנו ממש ממש לא מסתדרים בלעדייך.

אסרטיביות. זה נקרא להציב מטרות ולחתור ליעדים. זה נקרא ניהול וכך בנויה מערכת הישגית שמתוגמלת היטב בשורת אפסים בחשבון בנק.

וכשיש סרבנות בצוות, אז המילה היררכיה נוכחת בגדול. ובהיררכיה, מי שלא יודע את מקומו ומסתכסך עם המשבצת שלו, מוזמן ללכת. יש אלפים בחוץ שיעשו הכל כדי לרשת את מקומו.

זה לא רוע. זאת לא גסות רוח, זה לא יוהרה וגם לא ניצול. זאת מערכת. ואני האדם הנכון במקום הנכון. ומול המראה מוקרנת הדמות שלי: מצליחה, מגוהצת ומהוקצעת, מקצועית, אסרטיבית ומובילה.

אבל אני הולכת הביתה אחרי שמונה שעות כאלו, ולפעמים המושכות עדיין איתי כשאני חוצה את המפתן על השטיח הרך בכניסה הביתה.

"לך תביא את הנעלי בית, תביאי כוס מים, איפה שיעורי הבית שלך, תראה לי את הטבלה של המבצע, למה לא תלו את הכביסה? השמש אוטוטו שוקעת, ומה עוד לא הלכת לבנק? אבל כבר העשירי לחודש, יגבו ריבית!"

הילדים ממהרים לציית. בעלי מבטיח משהו לגבי הבנק ומסתלק, הגמרא בידו.

אני נזכרת בדלת לשאול אם אכל. למה לא חיממו את האוכל. הרי טרחתי והשארתי. חשבתי עליכם. מי היה אחראי לחמם ושכח.

הערב יורד עלי. בחלון המטבח השתקפות תמונה.

האצבעות שלי מוחות מהר את האדים. זו הרי לא באמת אני. זה פשוט נדבק אלי ושוכח להתקלף, ולפעמים מתערבב לי בחביתה המקושקשת. הפשטות המוחצת, האסטרטגיות שגורמות לדברים ולתקתק ולפגוש דדליינים בלחיצת יד, זה הכישרון הגדול שלי ורק

שהבית שלי מבקש דברים אחרים.

משפחה זה לא צוות הטרוגני או הומוגני. כאן הצלחות לא נמדדות בדדליינים, וציות עיוור דווקא מדליק נורות אדומות. כאן אין ספרינטים לניארים. כאן נבנים תהליכים במעגלים אינסופיים סביב ציר אחר אחר אחר.

ורק איך אני פושטת את המדים ומשאירה אותם בחוץ, נשארת ככה, עם הכותונת הדקה של הפגיעות, של חוסר הידיעה לפעמים, של השאלה שחשובה הרבה יותר מהתשובה.

ואיך אני ברגע נעשית אישה. עומדת מולו, בגודל טבעי, מופשט מצליחות והישג וניצחון הפטנט על הדדליין. אני, שמציבה את האפסים אחרי המספר בבנק.. איך אני פורשת את הידיים בשביל לקבל, לקבל בדיוק ממנו, חומר, ללוש ממנו לחם לי ולילדים, לדבר בקצב הלב, בלי ההד הלוחץ של הניסוח המהוקצע הענייני, החותך...?

העוצמה שלי היא הכח שלי להיות אישה רכה מפויסת, סבלנית ומכילה. הכח שלי הוא החיבוק שאינו תובע דבר. הכח שלי הוא לראות באיש העומד מולי לעת ערב, את המוליך של האור הגנוז כל הדרך אלי ואליהם, והלאה אל הדורות שיבואו בין קירות הבית. אז אני באה הביתה, באה אליכם. מושכת מהארון את נעלי הבית הרכים, את המטפחת הפרחונית והסינר, לאט חוגרת, נכנסת לדופק האחר כל כך, העולה והיורד בתדרים שמתפענחים כמו עלילה רבת פנים,

עשירה מני ים.

מכינה לו כוס תה. נותנת לו להכין לי, ממיסה את עצמי לתוך התבנית לצידו.

אישה. אם. אישה.

הכח שלי
הוא לראות
באיש העומד
מולי לעת
ערב, את
המוליך של
האור הגנוז
כל הדרך
אלי ואליהם,
והלאה אל
הדורות
שיבואו בין
קירות הבית.

תני פידבוק!

רבקי שפירא | יועצת מס

הביא עימו את ארגז הכלים שלו. ההכרה והאמונה שלנו בערך השירות או המוצר שאנחנו מגישים ובמעלותיו - הוא חשוב מאין כמוהו.

מה קורה כשאישה מחפשת עורכת אלבומים? בדיוק מה שקורה כששני עצים עומדים זה לצד זה והלקוחות בוחרים מבלי משים את העץ שצילו חזק ובטוח יותר. איך יודעים מי עושה עבודה טובה יותר? כשאת מאמינה בעצמך, גם אחרים יכולים לתת בך אמון!

הרבי מקוצק פרש על דברי המרגלים שאמרו "ונהי בעיניהם כחגבים" - שרק מפני שהם הרגישו כחגבים, היו נראים כך בעיני אחרים...

הערכה עצמית יוצרת ומקרינה שדר חיובי כלפי חוץ ומזמינה הערכה מהסביבה, היא כמו צל עץ שנוטה על האדמה ומספק הצצה ברגע אחד על תמונת העץ השלמה.

כמה פשוט לבחור את הזווית הפוטוגנית של העץ שלי, להסתכל על עצמי בעין מעריכה, לבחור לראות את הטוב, להפיץ אותו סביב ולטפס לצמרת ההצלחה,

בכל התחומים החשובים בחיים!

צילך - נאה!!!

לכל אחת מאיתנו יש את ה'סיפור' שלה. דו"חות שנתיים הם ה'סיפור' השלם של העסק, ומתוקף תפקידי ככותבת ספרים רבים כאלו, זכיתי להשכיל רבות מהנרטיבים השונים השזורים בין הסיפורים.

מאחר ודו"חות שנתיים הם סיפור הנכתב כל שנה מחדש, זאת הזדמנות מצויינת להחכים דרכם. בנוסף, זאת גם דרך להבין בין השיטין היכן העסק יכול להשתפר ...

פנינה ויעל, עורכות אלבומים דיגיטליים, מוכרות ומוצלחות. לשתיהן וותק זהה ויכולות שוות פחות או יותר. אבל, בשטח, פנינה מרוויחה 30% יותר מיעל. הפער גדול

מספיק כדי לתהות על פשרו ושיחות לפה ולשם מבהירות לי בהחלט מה עומד מאחוריו.

פנינה מדברת עם ברק בעיניים על העסק שלה, על היכולות שלה, על הפקת התוצר ברמת גימור מושלמת. גם יעל מבטיחה לי תוצר מוגמר ומושלם אבל מאמינה שיש יותר...

כשאני שומעת אותן צפות לי מילותיו החשובות של הרב וולבא זצ"ל על כך שאדם שאינו מכיר את כוחותיו ויכולותיו הריהו כאומן שלא

תני פידבוק!

מחקרים רבים גם מוכיחים כמה זה משפיע עלינו ... לא תאמינו כמה... וכמה סוגים יש, של צבעים, טקסטורות, גוונים ... כל אחד והייחוד שלו, ההשראה שלו, ההתאמה שלו, כל אחד והצל שלו.

תמי פוטאש | אדריכלית ומעצבת פנים

לתכנן את הצל

אמרתם צל ? היטל ? דיברתם אלי... :)
תכנון תאורה נכון נכנס היום מאד בכל מה שקשור לתכנון ועיצוב, חוץ ופנים, מגדלים רבי קומות וחללים קטנים...

אחת התכונות של הצל היא שהוא סוג של תוצאה. אם נשים תאורה מלאכותית לעומת אור טבעי או הצללה מסוימת בכיוונים שונים, הצל ישתנה. הצל הוא התוצאה של האלמנט עצמו. ובהתאם לבחירתך כך יראה. אין בו ממשות אמיתית, אינך יכולה לשלוט בו עצמו. אם תשני את בחירתך, גם הצל ישתנה בהתאם. וצריך לזכור לקחת בחשבון תמיד את ההשלכות של הבחירות שלנו- הצל שלהם. ואולי זה גם ככה לגבי כל דבר בחיים... יש פתגם שאומר:

”מה עדיף ? לשבת בשמש או לעמוד בצל?! “ והוא כל כך נכון ושימושי, נותן פרופורציות ומתווה דרך בכל חלק בתכנון, כי אף פעם אין את הכל, תמיד נרוויח משהו אך משהו אחר נפסיד ואם נרוויח את השני נוותר מעט על הראשון. התפקיד שלנו הוא לדעת לבחור נכון. סדר עדיפויות, לי, לחיי, למשפחתי... לא רק בתכנון אדריכלי, זו אקסיומה שרלוונטית לכל תכנון ודבר בחיי היומיום... תשבי בצל, ו..תחשבי על זה.

תני פידבוק!

ועל לקוחות קמצנים שלא מסכימים לשלם... אבל, שימי לב-

אם העסק שלך היה ארגון חסד, היית רוצה **לעזור לכמה שיותר אנשים, שכולם ידעו ויכירו**, נכון?

אז מה ההבדל?? אם את מטפלת רגשית - זה לא חסד? אם יש לך חנות למכשירי חשמל ובזכותך נשים אופות חלות לשבת - זה לא חסד?

אז בואי, במקום להתחבא ולהרגיש 'צדקת' - תעבדי **מתוך תחושת שליחות** ותעבירי את הערך המיוחד שלך, בצניעות יהודית ובתחושת שליחות ייעודית, לכמה שיותר אנשים!!!

דבורי קנובלוביץ, 100watt, בונה מותגים תופסים

מה?! לצאת מהצל?

במהלך העבודה אני נתקלת הרבה בקושי של בעלות עסקים, שמרגישות לא בנוח להתפרסם, להיות עסק גדול. יש כזו הרגשה, שאם נהיה מותג מצליח, זה אומר שנהפוך ל'קרייריסטיות' והרי התחנכנו להיות בירכתי הבית, בצל... זה יפה. יהודי ואמיתי.

אבל, שמתי לב, שברוב הפעמים **לא זו הסיבה האמיתית לפחד הזה!**

האמת היא שזה פשוט **יותר נוח לנו, לשבת מתחת לאילן**, באזור הנוחות, נעים לשבת באוויר הקריר ולהתלונן על יוקר המחיה

תני פידבוק!

יצא לך פעם לחשוב על המשמעות של התפקיד שלך ?
"למה את מתכוונת ?"

שאלה אותי נחמי מנהלת צוות מקסימה
הנחתי לפניה ערימת תמונות

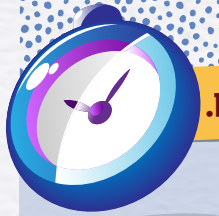
ותוך כדי הסבר, שכדי להיות מנהלת טובה יותר כפי שהיא רוצה
אני מזמינה אותה לבחור תמונה שמדמה בעינה את המשמעות של
התפקיד שלה.

כך היא תוכל לזהות את הערכים והאמונות שלה לגביו
-לחזק את המקדמות ולשפר את השאר.

בחרתי... קלף של עץ ... היא שיתפה אותי.
"למה עץ?" שאלתי אותה
"תראי איזה רחב", היא הצביעה...

"הוא נותן כ"כ הרבה צל, אני חושבת שזה מתאים למשמעות שיש לי
כמנהלת כלפי הצוות שלי"
אחרי הרהור קל הוסיפה:

ריקי מרגלית | מאמנת מנהלות צוות ובעלות עסקים.

"את יודעת, כשאני מסתכלת על התמונה הזו, אני
חושבת, מה נותן לעץ הזה כח לעמוד ולתת צל ?
הכוח מגיע מהשורשים שיונקים את המים ומרוויחם
את כל חלקי העץ

וזה גורם לי לשאול את עצמי"
"נחמי, מה וממה את יונקת?"

חשבת פעם על ההשפעה שיש לבחירה -על מה וממה לינוק עבורך
ועבור הסובבים אותך?

וואו, את יודעת, אני מרגישה שעכשיו התחדד לי עד כמה זה מחייב אותי
לגבי התכנים והידע אותם אני מעבירה. תוכן וידע איכותי הוא מקדם
וכמה זה יכול להשפיע על הצוות שלי.

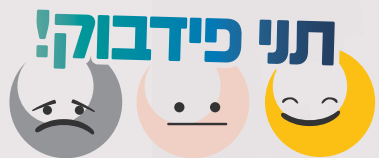
ועוד דבר שאני רואה כאן, לעץ יש גזע רחב וחסון -

זה גורם לי להבין שמנהלת צריכה להיות בעצמה יציבה ובטוחה במקום
שלה,

כדי להצליח להמשיך לתת את הצל לאורך זמן...

ואת, מה איתך?

למה את מדמה את התפקיד שלך ?! ומה המשמעות שלו לגביך?!

שעובד

אסתי כץ

אנחנו כבר יודעים היטב לדבר על שילוב בגנים, בחיידרים, ובבתי הספר ומה עם מקומות העבודה? תקשיבו, זאת כתבה מיוחדת, על עובדות שלא מן השורה. זאת כתבה על מעסיקים עם לב גדול, קולגות עם יכולות הכלה ועובדות שונות אבל משמעותיות מאד. עובדות טובות במיוחד.

פגשתי אותה לראשונה במסיבת סיום השנה של שרי שלי.

כל השנה דברה שרי על ליאת, וכמה היא שמחה כשהיא מגיעה, ניסתה ללא הצלחה להסביר לי מי היא ואיך היא נראית.

במסיבת הסיום כבר הבנתי הכל, כי ליאת, בעיניים מלוכסנות ולשון משורבבת, בקשת גדולה על השיער המסורק והתרגשות בעיניים-

בירכה את ילדות הגן

המסיימות גן חובה. היא הקריאה ברכה נלבבת מפתק שהכינה, היא חיבקה אותן אחת אחת והן החזירו לה בחזרה, והגננת המתוקה נתנה לה מתנה והודתה לה בדמעות.

ליאת הגיעה יום יום לגן. היא שטפה כוסות בשמחה, אספה צעצועים במסירות, חילקה צבעים ומדבקות והייתה שם לעזר. ליאת הנהדרת לא וויתרה על העבודה יום יום, הגננות לא ויתרו עליה והילדות לא יוכלו לשכוח.

אולי גם אתן מכירות ליאת מקסימה כזאת במשרד שלכן- מתייקת מסמכים, מצלמת דפים או מתחזקת את פינת הקפה? אולי אתן מכירות ליאת דומה וחושבות לא פעם שכל מה שהייתה צריכה זאת עבודה מתאימה?

סקאלת בעלי המוגבלויות היא סקאלה ארוכה ורחבה, לא רק בעלי תסמונת דאון עומדים שם כמובן.

המשותף לכל אותם אנשים, רבים ושונים, היא מוגבלות, לא משנה איזו שמונעת מהם להשתלב באופן טבעי בעבודה וגורמת להם לעבור עוד שלב בדרך אליה. ובכל זאת, המשותף לכל אותם אנשים, נשמות יקרות, שאנחנו כן רוצים לראות אותם כאן, משתלבים, תורמים ונתרמים. איך זה יקרה? ומה תהיה התרומה שלנו?

"לתכנית שאנחנו מפעילים קוראים 'תעסוקה נתמכת', מספרת **שושנה דרשוביץ** "הממשלה היא זאת שיזמה את התכנית מטעמים כלכליים. בדקו ומצאו שאבטלה של אנשים בעלי מוגבלויות עולה למשק חמש מליארד שקלים

בשנה ולכן החליטו לעשות מאמץ על מנת לשלב אותם. כמובן שמעבר לשיקול הכלכלי הזה ישנם רווחים עצומים לחברה כולה ולאותם אנשים מוגבלים. אנחנו פועלים כבר קרוב ל- 15 שנים כזכיינים של משרד העבודה והרווחה בעניין. מתוך 11 הזכיינים בארץ אנחנו היחידים שקבלנו התמקצעות מיוחדת במגזר החרדי, ואנחנו יכולים וצריכים לתת מענה לנשים וגברים חרדיים, כאשר אישה מלווה את הנשים וגבר את הגברים בדרך למציאת עבודה טובה שתואמת את המגבלות הדתיות והעקרוניות הרוחניים".

איך מתנהל התהליך?

"אנשים בעלי הכרה באחוזי נכות, פונים לרווחה ומבקשים לפתוח תיק ולקבל הכוונה לתעסוקה. הם יכולים לבחור את העמותה דרכה ימצאו מקום עבודה. כיוון שאחד החסמים למציאת עבודה הוא חסם ההכשרה ניתן לקבל במסגרת התכנית מימון של 80%-90% ללימודי תעודה.

כן, בהחלט ישנם בעלי מוגבלויות שהרמה הקוגניטיבית שלהם תקינה, המוגבלות היא פיזית או חושית, ואם מקום הלימודים מוגש עבורם הם יכולים ללמוד בהצלחה רבה. ההנגשה היא לעיתים משימה, והתפקיד שלנו הוא לדאוג לתרגום לשפת סימנים במקרה הצורך, הנגשה לליקויי ראייה, נגישות לכיסאות גלגלים ועוד".

ומהי רמת ההיענות בציבור?

"אני עובדת עם לקוחות מהמגזר החרדי, וגם אם כאלו שאינם שומרים תורה ומצוות ובהחלט רואה הבדל. בציבור שלנו ישנם רבים שמעוניינים מאד בתכנית, אבל לא מסוגלים לפתוח תיק ברווחה, כי היא כביכול גוף מאיים. ישנם אחרים שמתמודדים עם אחוזי נכות אבל עדיין לא עברו תהליך של הכרה מול ביטוח לאומי. בשנים האחרונות המודעות עלתה, אנשים הבינו שניתן לממש כך זכויות רבות, אבל עדיין ישנם החוששים. חשוב לי להביא לידיעתם שהאחוזים הללו לא מתפרסמים בשום מקום, ומחדדת נקבעו בחוק כיוון שבעלי מוגבלויות באמת מתמודדים עם דבר שמקשה עליהם את החיים, ולאחר תשלומי המיסים הרבים, בהחלט מגיע להם לקבל את הזכויות המגיעות. כמובן שישנם גם אלו שמודעים, רוצים לעבוד ומבקשים עזרה כדי להשתלב במעגל התעסוקה, להתקדם ולהצליח.

המשותף לכל אותם אנשים, נשמות יקרות, שאנחנו כן רוצים לראות אותם כאן, משתלבים, תורמים ונתרמים.

ישנו מרכז הכשרה שהוא שלב ביניים, ושילוב מלא בקהילה אותו אנחנו מציעים. לפעמים טובת הבת להיות במקום מוגן יותר. לדוגמה, לעובדת במעון שהסתובבה בלחץ מתמיד שמא יפטרו אותה ואולי היא אינה עובדת טובה, המלצנו לעבור למסגרת מוגנת יותר

צרכים
אותר!

”מה תהיי כשתגדלי?” שאלו כל אחת מאתנו אי אז בגן, ואנחנו ידענו לענות. כל אחת מאתנו בחרה בדקדקנות את מסלול הלימודים שלה, ביקשה עזרה מיועצת תעסוקתית, או בדקה את השטח היטיב וחפרה בעצמה שוב ושוב מה היא אוהבת לעשות, מה כדאי לה, ומה הכי משתלם.

גם לאנשים בעלי צרכים מיוחדים רצונות וציפיות, יתרונות וחסרונות, חוזקות וחולשות. גם להם אופי ואישיות וחלומות תעסוקתיים. אז במה הם עובדים ואיך מתבצעת ההתאמה בינם לבין מקום העבודה שלהם?

”אני משתדלת ומתאמצת להתאים לכל אחת מקום עבודה לפי ניסיונה והכשרתה”, מספרת **דרשוביץ**. ”הסקאלה של בעלי מוגבלויות היא ארוכה מאד, כך שישנן לקוחות שעובדות בהנדסאות מחשבים ובהנהלת חשבונות, ויש שעובדות בקיפול מפיות. ישנן לקוחות שהגיעו לכאן עם תואר, ויש כאלו שלא סיימו שמונה שנות לימוד. גם בין אלו שסובלים מלקות קוגניטיבית ישנם אנשים מקסימים, חרוצים ויעילים שיכולים לתרום הרבה אם רק נמצא את העבודה המתאימה להם. כאלו לא אפנה למקצוע שדורש יכולות שכליות גבוהות, אבל כן אמצא להם מקום בו יהיו מרוצים ממה שיש ביכולתם לתרום.

כאשר הלקוחה יודעת בוודאות במה היא רוצה לעבוד זה נהדר. אם לא אנחנו עורכים הערכה תעסוקתית ומיקוד תעסוקתי כדי לדעת מה הם תחומי העניין, התחביבים והכישרונות

ניתן למצוא מעסיקים חרדיים נפלאים, מכילים שמעניקים הזדמנויות ממקום מכבד ושיויוני, אם כי לא נעים לומר שלפעמים בציבור הכללי פתוחים יותר להצעות שילוב.

המודעות הגבוהה יותר לנושא במגזר הכללי יוצרת עבורנו בעיה כיוון שהבנות מחפשות עבודה דווקא במקומות חרדיים. הייתי שמחה עם כתבה כמו זאת תגביר את המודעות ותעודד מעסיקים חרדים לפתוח את דלתם וליבם.”

”מוגבלות היא מילה רחבה וכוללת מאד”, יודעת גם אילי נויפלד ”אנחנו בסמינר מרכז בית יעקב (החדש) מנהלים ב”ה את תכנית שוב”ל (שילוב והשמה בקהילה) בה אנחנו מסייעים לבנות עם מוגבלות שכלית בלבד להשתלב בעבודה בקהילה.

לתעסוקה ישנו מקום מרכזי בחייה של כל אחת מאיתנו, ועבור אנשים עם מוגבלות המקום הזה משמעותי אף יותר. עבורם מדובר במקור לסיפוק, הצלחה, שמחה, הישגים ומימוש עצמי שלפעמים הוא בלתי מושג בכלל בתחומי החיים האחרים. חלק מהם אינם מקימים משפחה, אין להם ביטוי עצמי והתעסוקה משמשת מסמר מרכזי בחיים.

כדי לספק לבוגרת עם מוגבלות שכלית תעסוקה וללוות אותה בתהליך הזה, צריך קודם כל להבין שיש מולנו מישהי. שיש לה צרכים, נפש ונשמה, שיש לאן לקדם אותה ולהעשיר אותה ושיש לה רצונות ושאיפות כמו לכל בן אנוש. וכן, יש לה גם יכולות, והיא יכולה לתרום לסביבה.

קל יותר להבין זאת כלפי לקות חושית או נכות, קשה יותר להבין זאת מול לקות שכלית, לפעמים ממש קשה לזהות באדם כזה רצונות ושאיפות אבל מוכרחים להאמין שהם קיימים. ההבנה הזאת היא הבסיסית ביותר.”

השילוב מתאים לכל בת בקטגוריה?

”לא. השילוב בקהילה אינו מתאים לכל בת עם לקות שכלית. ישנן כאלו שמתקשות לעמוד בציפיות ובלוח זמנים, הן לחוצות עד כדי אובדן נשימה ועדיף להן לעבוד במסגרות מוגנות יותר. התעסוקה עבור בעלי המוגבלות הזאת בנויה כמו שלבים בסולם. ישנם כאלו שמתאימים לעבודה במע”ש (מרכז עבודה שיקומי) ישנם כאלו שיתאימו לעבודה בקהילה עם ליווי צמוד,

וכן כדי לדעת מהן הצפיות מהעבודה מבחינת זמנים ושעות ולנסות למצוא תחום שמתאים גם ליכולות וגם לציפיות.

הנה, אחת הלקוחות שלנו, חניכת חינוך מיוחד, רצתה לעבוד במשרד, אבל לאחר מיקוד תעסוקתי ראינו כמה היא אוהבת ילדים, ומתחברת לילדי חינוך מיוחד מתוך תחושת שליחות והרגשה ש'עזרו לי במקום הזה וגם אני רוצה לעזור לאחרים'. היא נכנסה לעבודה ככח עזר בבית ספר של חינוך מיוחד, עבדה קשה מאד פיזית, אבל מיד היה אפשר לראות כיצד היא פורחת. היה לה חיבור מיוחד לילדים מתוך הזדהות והבנה, והיום במקום לספר שלמדה בחינוך מיוחד היא מספרת בסיפוק שהיא עובדת עם ילדי חינוך מיוחד...

לקוח אחר המרכיב מכשירי שמיעה נכנס לעבודה במעון של ילדים ליקויי שמיעה, והיה מאושר. הוא אמר: "אני הטוב ביותר בעבודה שמסתדר עם המכשירים. כשכל הצוות לא מבין מה קרה למכשיר של אחד הילדים מיד קוראים לי. הרי יש לי כבר ניסיון של עשרים שנה עם מכשירים..."

בשלב הבא מגיע נושא הנגישות. השאלה שעומדת מול עינינו היא: איך מנגישים? ולא- האם מנגישים?

כל מקום עבודה שמצאנו מתאים נמצא בעזרת ה' את הדרך להנגיש אותו למוגבלות הספציפית. אם האדם מתאים לעבודה נמצא את הדרך להתגבר על קשיים טכניים."

שאלנו גם את אילי נויפלד: באלו תפקידים משתלבות הבנות?

היא הרחיבה והעמיקה: "אנחנו משלבים את הבנות בעבודה בתפקיד משמעותי בקהילה. תפקיד משמעותי הוא לא דווקא תפקיד נחשב או יוקרתי, אלא תפקיד שבאמת יש בו צורך. תפקיד כזה שחסרונה יורגש בו אם לא תופיע, ולא כזה שבו ינשום הצוות בהקלה: 'אה, נס שהיא לא הגיע היום'..."

המשמעות של התפקיד חשובה מאד לשני הצדדים; הן למעסיק והן לעובדת. המטרה שלנו היא שגם המעסיקים יהיו מרוצים, שיחוו שהעובד אכן בא לטובתם ומבקשים מהם: 'העסיקו את העובדת בזכות ולא בחסד'. אחרת, הכל צולע. עצם הנכונות להעסיק מוגבל שכלית היא חסד, ללא ספק. אבל

צריך קודם כל להבין שיש מולנו מישהי. שיש לה צרכים, נפש ונשמה

משם והלאה חייבת להיות תרומה אמיתית מצד העובדת. אם צריך כל הזמן לייצר לה משימות ולעבור אחריה התעסוקה שלה הופכת למכבידה, מלאה ומציקה והמעסיק מוצא את עצמו בציפייה לסוף היום או לסיום תקופת החוזה. כשלעובדת יש תפקיד משמעותי למקום העבודה, כולם יצאו מרווחים.

מהו תפקיד משמעותי? תפקיד נצרך. בין אם זה ניקיון של פינת הקפה, ובין אם זה הקלדת מסמכים או הנפקת אישורים. ומקום העבודה צריך שהיא תדביק מדבקות או תתייק דפים? לא משנה איך נחשבת העבודה הזאת בשוק הכללי, ברגע שהיא נצרכת, והבת יכולה לבצע אותה בעצמה- היא מעולה.

למען האמת מדובר בתובנה שהתחדדה לנו יותר. בתחילה היה נראה לנו שככל שהתפקיד יהיה "נכבד" יותר הוא יתרום יותר, ושעלינו "לעזור" לתלמידות שלנו לבצע תפקידים "חשובים" כדי שהן תרגשנה "שוות". מצאתי את עצמי יושבת לצד בת בעלת מש"ה במקום 'עבודתה' בעיריית ירושלים, עוקבת אחריה ומתייקת איתה מסמכים, עד שהבנתי שאני לא עובדת בעיריית ירושלים! הבת המוגבלת היא עובדת העירייה, המשכורת רשומה על שמה, ואם היא לא יכולה לבצע את תפקידה באופן עצמאי- הוא לא מתאים לה! תחושת הסיפוק והשוויון שהן מקבלות מהעבודה היא תוצאה של תפקידים מותאמים להן ונצרכים למקום העבודה.

היום כשאני משבצת בת בעבודה במעון, אני לא מספרת להנהלה מה היא יכולה לעשות אלא שואלת: 'מה אתם צריכים שהיא תעשה?' אם המנהלת צריכה שהיא תחלק אוכל בכיתות/ תאסוף צעצועים ותפזר מזרנים זה בדיוק מה שהיא תעשה! אני לא אומר למנהלת שהיא מאד אוהבת להאכיל תינוקות, ואגרום לכך שהמטפלות תתפתלנה באי נוחות בכל פעם שהיא תכנס.

לאחרונה שיבצנו את ברכה, עובדת מקסימה ומסורה במשרדי ה'שמורה'. כשלאה ראם שאלה אותי: מה היא יכולה לעשות?

החזרתי לה מיד בשאלה: מה אתם צריכים שברכה תעשה? מתוך זה נבחר מה מתאים לה, ונלמד אותה מה שהיא צריכה לדעת.

אני מעוניינת שתיווצר בהלה 'אוי, יעל לא הגיעה היום! מי יקלף לנו תפוחי אדמה!' או 'שירה לא באה.איך נסתדר לבד עם המזרנים?'

יש לנו שתי עובדות בסניפי קידישיק, אולי פגשתן אותן. כשמגיעה השעה 11:00

"העסק שבבעלותי נקרא 'בול עץ' - כל יצירה בול, ואני מייצרת ערכות ליצירה בעץ", מספרת הילה אלשייך "לאחרונה הציעה לי חברה שבעלה עובד ב'שיח סוד' להעביר אליהם את עבודת האריזה, והרעיון מצא חן בעיני."

בפעם הראשונה הגעתי בעצמי למתחם התעסוקה של 'שיח סוד', הצגתי את החומרים והסברתי לעובדים מה עליהם לעשות. מדהים היה לראות שחלק מהם ממש מורגלים באריזה, ולאחרים הייתה אפילו רמה שירותית לא רעה. הם שימשו בעבר כעוזרי זמר או מלצרים, וכעת כשהתפקידים הללו נכחדו הם משוועים לעבודה.

העובדים החלו לארוז במרץ ואני הסתובבתי ביניהם מופתעת ונדהמת. בעבר, כשנערו סמינר היו אורזות עבורי היו הרבה יותר טעויות. כעת, מתוך אלפיים ערכות, היו רק שתיים שגויות!

הצפייה בעבודת האריזה מרתקת, המערך בנוי ומתכוון להפליא. כל אחד מקבל תפקיד לפי רמת המסוגלות שלו. אחד שוקל מסמרים, השני ממלא קופסאות קטנות בגואש, השלישי שאינו יודע לקרוא מספרים או לדייק בשפיכה, מדביק מדבקות. כולם מתיישבים סביב שולחן ועושים את העבודה בתבנית של סרט נע. בין העובדים מסתובבים מפקחים מטעם 'שיח סוד', מלאי אחראיות ואמביציה שהכל ייצא מסודר ומדויק.

באולם העבודה מרגישים ממש כמו בעולם אחר. העובדים המרוצים, המוזיקה הנעימה ברקע ורוח העשייה הנושבת.

עבורי מדובר גם בעסקה משתלמת וזולה, אני משלמת לעובדים מחיר קבוע לשקית, הם שמחים בכסף וקונים בו דברים שאינם מקבלים באופן רגיל. ישנם עובדים ברמה תפקודית נמוכה, שאין להם ערך לכסף, והם מקבלים מתנות במקום משכורת.

אין ספק שמעבר לחיסכון הכלכלי לבעל העסק, יש כאן גם רווח ערכי ומוסרי. אני תורמת, נתרמת ולא מפסידה דבר, כי הכל מתבצע באחריות כוללת חומרי הגלם שמשונעים ישר לשם ומאוחסנים בקפידה רבה.

אין ספק שמדובר בערך ומוסף ותרומה יפה לחברה. בעבר לא הכרתי אנשים מוגבלים, לא הייתה לי הזדמנות לכבד אותם ולתרום להם, וכעת כשאני מכירה

וחני לא באה מנהלת החנות מתקשרת למלווה, בבהלה לברר מדוע חני לא הגיעה.

שרי, עובדת בעיתון 'משפחה'. בתקופת הסגר כשעובדי המערכת התחלקו לקפסולות ומחוסר מקום שרי נעדרה לתקופה. העובדות עצמן היו צריכות לעשות את העבודה של שרי ולחצו לשבץ אותה בקפסולה כדי להחזיר אותה ולהוריד מעליהן את העומס, ולזה בדיוק אנחנו שואפים.

בכועל, אלו תפקידים מבצעות הבנות?

"רוב הבנות מבצעות תפקידים טכניים כיוון שאלו תפקידים ברורים ומוגדרים. ישנן בנות עם יכולות שירותיות שמבצעות תפקידים שירותיים, ובנות עם יכולות שכליות גבוהות יותר שיכולות לעסוק בתפקידים גמישים כמו כח עזר בגנים".

ואיזו הכשרה הן מקבלות?

"חשוב להפריד בין מיומנויות לבין כישורים. כדי לסייע במטבח המעון צריך לדעת לקלף ירקות ולשטוף כלים, כדי להיות מתכנתת צריך להכיר תוכנות ושפות מחשב, אלו מיומנויות הנדרשות במקום העבודה. לעומת זאת, הכישורים הם 'אישיות תעסוקתית' הכוללת בתוכה עצמאות, גמישות, תקשורת, קבלת סמכות, קבלת הוראות, הופעה חיצונית, עבודה בקצב, וכישורים נוספים הנדרשים ל'עובדת יעילה'".

בהכשרה בסמינר אנחנו מניחים את הדגש על האישיות התעסוקתית יותר מאשר על המיומנויות, כי ללמוד "לקלף תפוחי אדמה" אורך מקסימום חודש, אבל ללמוד לגלות גמישות, לדעת לקבלת מחמאות, לתקשר נכון, לתפקד כעובדת יעילה ומיטבית - זהו תהליך ארוך ומתמשך.

בהכשרה לפני שהבוגרות מגיעות לגיל 21, אנחנו מתייחסות למרכיבים באישיות תעסוקתית, כשכל מרכיב מחולק לחמש רמות הנבדקות באבחון. בתחילת השנה נערך אבחון מעמיק כזה, ולפי התוצאה נבנה לכל תלמידה כרטיס מעקב. אם התלמידה צריכה להתקדם בעמידה בזמנים ובעבודה בדיוק, מציינים זאת בכרטיס ולאורך השנה עובדים איתה על הדברים הללו. לרוב ברוך ה' רואים התקדמות יפה, אם לא נראית התקדמות משמעותית ותפקוד התלמידה כאישיות תעסוקתית נותר ברמה נמוכה מסתבר שהתלמידה אינה מתאימה לעבודה בקהילה".

מקרוב אני מתרגשת לספק תעסוקה ליהודים טהורים, ולהוות מקור תעסוקה, סיפוק ושמחה".

הילה, מצידה כמעסיקה מרוצה מאד.

גם גב' דסי בן לולו קבלה עובדת מיוחדת בתיאום של תכנית 'שוב"ל'. היא מתארת:

"אחותי מורה בסמינר החדש, והיא זאת שהכירה לי את המיזם הנפלא הזה. התייעצתי עם המנכ"ל, שקלנו ופתחנו את הדלת לעובדת מקסימה. המשרד שלנו הוא זכ"ן שמפעיל צהרונים, וחיפשנו לתת במסגרת זאת עבודה משמעותית לעובדת עם לקות קוגניטיבית.

כיום, רוחמי המקסימה מטפלת עבורנו בפניות עובדים. היא מתנהלת במערכת שלנו, מוציאה לכל עובד על פי בקשתו תלושים של דמי לידה ואבטלה, מדפיסה, חותמת, סורקת ושולחת. כמו כן מעדכנת פרטים משתנים של עובדים, ומבצעת עבודות תיוק. כן, מדובר בעובדת נפלאה ממש, שנחשבה לחכמה ביותר בקבוצה שלה, והיא חוסכת הרבה עבודה לחשבת השכר שלנו בעבודה של פעמיים בשבוע.

אנחנו מדברות עם רוחמי כמו חברה ממש, וכשמישהי רוצה לשתות קפה היא מציעה לה לצאת איתה להפסקה, אנחנו מפטטות איתה, משתפות וכמעט שוכחות את הלקות. בשלב מסוים אפילו חשבתי להעלות לה את רמת העבודה, אבל נוכחתי שנוצרו טעויות וכך היא נשארה על מקומה, מביאה הקלה גדולה למערכת.

אין ספק שצריך הרבה סבלנות בתחילה. היה אפילו שלב בו כמעט נשברתי. אך זמן להתאים את העבודה לעובדת ולהרגיל את צוות המשרד, אבל ככל שהאמנו בה שהיא יכולה היא אכן הוכיחה יכולות נפלאות וכולנו מרוצים".

שאלנו את מלזות ההשמה: האם כל מקום עבודה מתאים להשתלב במערך שכזה?

שושי דרשביץ ענתה: "אנחנו משתדלים לשבץ בכל מקום עבודה שפונה אלינו. בודקים מול המעסיק אלו מוגבלויות הוא מסוגל לקלוט ומתאימים. היו מקומות עבודה שפנו אלינו בבקשה להעסיק עובד עם מוגבלויות אבל כיוון שהבנו שכל מטרתם היא לסמן 'וי' על משבצת של שילוב והכלה, לא השקענו בזה הרבה".

אלו תכונות הכרחיות למעסיק?

כדי להעסיק אדם עם מוגבלות צריך להיות מי שרואה את התוכן שבתוך האדם ופחות עסוק בדברים חיצוניים. מעסיק כזה צריך להיות ממוקד בתפוקה ולהעריך אותה, כי אז גם העובד ירגיש יעיל. ישנם מקומות עבודה שכן ביקשו שנשלח להם איש קבלת קהל או פקידת לובי במלון והעדיפו אנשים עם מוגבלות פיזית בולטת כדי לשווק את ההכלה שלהם. לנו זה לא היה נראה נעים מספיק, ולא שלחנו לקוחות.

ודאי שמעסיק כזה צריך גם להתברך בגמישות. לעובדים מוגבלים ישנם צרכים מיוחדים מבחינת הקף משרה ושעות עבודה. מוגבלות פיזית מצמצמת את שעות העבודה היומיות והמעסיק צריך להסכין לכך.

אילי נויפלד הוסיפה מצידה: "כל מעסיקה שיש לה צורך בעבודה מן הסוג הזה תוכל לקבל מענה. החל מעורכת דין שיש לה עבודות תיוק וסריקה וכלה במנהלות מעון וגננות. עבודות מונוטוניות, שאנשים רגילים לא אוהבים, מתאימות מאד לבנות שלנו. אחת הבנות, לשם דוגמה, עבדה לפני שנים בספרייה של 'יד שרה'. הארגון רצה להעביר את כל חומרי הרפואה לספרייה בחולון, והתלמידה שלנו צילמה את הספרים עמוד-עמוד. אדם רגיל היה משתעמם נואשות, אבל היא נהנתה, התקדמה וכעבור שנה ורבע השלימה את המלאכה..."

איך מחשבים את המשכורת?

"המשכורת היא 'שכר מינימום מותאם'. בשכר זה כמה דרגות שהנמוכה בהן הן שמונה וחצי ₪ לשעה- בשלושים אחוז משכר מינימום לאדם רגיל והגבוהה היא עשרים ושלוש ₪ לשעה. עבור הבנות שלנו שמונה וחצי ₪ לשעה הם הרבה מאד כסף. הן מקבלות שמונה וחצי שקל לשעה וקונות בסכום דברים משמעותיים.

כלן הקולנה
קבלו אותה.

עובדת חדשה באה למשרד שלכן. היא נראית קצת אחרת, מדברת לאט, ומבינה לאט עוד יותר. עובדת חדשה באה לחברה ואולי היא חכמה ומוכשרת אך משתנעת על כיסא גלגלים, מרכיבה מכשירי שמיעה או לקוית ראייה.

במקום הזה כולנו מתמלאות חמלה, כולנו יודעות שיש לנו הזכות, וכולנו משתדלות לראות באותה עובדת חדשה כל מה שמעבר למוגבלות. אבל,

המבוכה הכי גדולה, הבלבול לא פחות, התקשורת הלא רגילה עלולה פתאום לקרטע.

שאלנו את שושי דרשוביץ: מה מצופה מחברי הצוות בעבודה לצידו של אדם עם מוגבלות?

“ברור שלחברי הצוות ישנו חלק ותפקיד במערך. התפקיד תלוי בצרכי המוגבל. לרוב אני רואה את הצוות במקומות חרדים כצוות מאד מכיל, מתחשב, ומעניק תחושה טובה, יותר מאשר במקומות אחרים.

אדם עם מוגבלות מגיע לעבודה עם מטען חוויות של דחייה וריחוק ולפעמים קשה לו לתת את אמון והוא בוחן ומרוחק יותר. אין ספק שזה מקשה על ההסתגלות וההשתלבות בצוות, אבל עם רגישות גבוהה ורצון טוב אפשר בעזרת להצלחה. אחרי הכל לא ניתן להתעלם מהאישינות של המוגבל עצמו. גם לה יש חלק בדינמיקה.

ליוויי שתי לקוחות שהשתלבו באותה עבודה באותו מקום. האחת לא גמרה לספר על המקום המדהים ועל היחס המופלא שהיא זוכה לו, והשנייה התלוננה שמתייחסים אליה כמו לחינוך מיוחד, רואים רק את המוגבלות שלה, עזבה וחזרה אחורה. כשראיתי את החוויות השונות שלהן הבנתי שהיחס של הסביבה הוא לא הפרמטר היחיד והאישינות של האדם משמעותית להשתלבות לא פחות מהנתונים הפיזיים”.

למה את מצפה מהמעסיקות ומחברות הצוות? ביררנו גם אצל אילי נויפלד.

“מצפה לפגוש כנות ואותנטיות, במיוחד כלפי המלוות. לא נכון ליפות את המציאות אלא להגיד את האמת, גם היא מעצבנת וגם אם היא מצביעה על רצון לשינוי. כמובן שאם הן נהנות ומרוצות אני רוצה לשמוע זאת, אבל אם הבת לא באמת עוזרת, את סובלת שהיא נוכחת, ולמלווה את אומרת שהכל נהדר, מה עשינו?

ביחס לבעלת הלקות עצמה השדר החשוב ביותר הוא שדר של כבוד. גם אם את מבקשת ממנה ללכת לקנות חלב או להביא את הדואר, בקשי זאת בצורה מכובדת, בהתאם לגיל ולא כמו לילדה בת שלוש. יחד עם זאת הקפידי על דיבור ברור, משפטים קצרים וממוקדים.

זה מיוחד!

הגב' שרה רובין, אמא לבת מוגבלת המשמשת בהצלחה כוח עזר בגן מספרת: “האמת שברכי התחילה לעבוד כבר כשהייתה תלמידה בכיתה ז'. בבית הספר בו למדה היה פרויקט שנקרא 'מחוייבות אישית', ובמסגרתו בכל יום שני בשבוע יצאו בנות הכיתה לפעילות חסד. הייתי בבעיה, שוחחתי עם הגננת של ברכי לשעבר והיא אמרה באושר: 'אני רוצה אותה בימי שני אצלנו בגן!' ההתנדבות שלה עם הילדות הייתה כה מוצלחת עד שהגננת סיימה את השנה בהודעה שהיא רק מחכה לברכי שתסיים י"ב ותבוא לעבודה אצלה.

ואכן, בכיתה י"ב החלה ברכי להגיע באופן חד שבועי לגן ולערוך לילדות פעילות. החמודות התרגלו אליה במהירות ואף אהבו אותה מאד. אחרי חודש ימים ערכה הגננת ערב אמהות בהשתתפותה של ברכי ושלי, ספרנו את סיפור חיינו, האמהות התערבו וספרו על החוויות שהילדות הביאו הביתה, ובסיום הערב אף הביאו לברכי תעודת הוקרה ממוסגרת על התנדבותה בגן. ההשתלבות שלה בגן הייתה מופלאה, היא העסיקה את הילדות פעם בשבוע בפעילות שהכינה, יצאה איתן לחצר ושמרה עליהן, דנדדה אותן וגם עזרה למנגנת לחלק את הכלים והאביזרים.

ברכי הייתה אורחת כבוד במסיבות שנערכו בגן והוזמנה לחגוג אותן גם אם נערכו ביום אחר בשבוע.

כשסיימה את לימודיה ביקשה הגננת לקבל אותה לעבוד קבועה. שמחתי, אבל אמרתי שהיא מוכרחה לקבל הכשרה.

בשלב הזה פנינו ל'שמעיה', שלבנו אותה בקורס מיוחד להכשרה לעבודה עבור בוגרים מוגבלים, והם הכשירו אותה יפה מאד.

מובן שהעבודה של ברכי דורשת ממני, כאמא, לעמוד עם האצבע על הדופק כל הזמן, להפגש עם צוות הגן לעיתים תכופות ולוודא שכולנו עומדים בציפיות. בשנתיים האחרונות היא עבדה עם הגננת שלוהה זילברפריינד היקרה עליה השלום. פטירתה הייתה כאבה לה עד העומק.

השנה עובדת ברכי בגן שפתי. חשבנו ששם תוכל לתרום יותר. ההורים מספרים

מילותי הקולטות אל הברכה הזאת

בעבודה מן הבית, כך מתאפשר לה לעבוד גם בתקופת ה'קורונה'. העבודה מקסימה ומגוונת, היא צריכה גם לצאת לבית הדפוס, וגם לבצע מטלות, היא יכולה לעבוד בקצב שלה ולהגיע להספקים יפים, וגם לקבל משוב מחמיא ומפרגן."

מה היית רוצה לומר לאמהות לבנות במצבים דומים?

"הייתי רוצה רק להרגיע ולעודד אותן. לומר להן שהמלוות המקסימות עמלות למצוא עבודה שמתאימה לבנות, ואפשר לסמוך עליהן, ששווה לתת לבת את הזדמנות להצליח בקהילה ולא לדאוג. הכל יהיה בעזרת ה' בנחת ובשמחה."

לצוות 'שמורה'?

"ברכה מאד נהנית ומוסרת תודה רבה. כולנו שמחים על ההזדמנות לעבוד עם ארגון חשוב כזה ומתפללים לסיעתא דשמיא."

בוא, קבלו הצעה אל מאחורי הקלעים של הכתבה הנוכחית. לא בכל פעם אנחנו מפרגנות הצעה כזאת, הפעם כן.

ברכה, העובדת החדשה במשרדי שמורה, עם לב זהב, חריצות ויסודיות, הביאה אותנו להעמיק בנושא ולספר לכן עליו.

אז הנה, אמא של ברכה, גב' זליק, משתפת:

"ברכה סיימה את הסמינר וקבלה הכשרה נהדרת לעבודה. אין ספק שהעבודה תורמת לה מאד מאד, מעניקה לה תחושה שהיא משיגה משהו חשוב בחיים. בזכות העבודה יש לה מטרות וכשהיא משיגה אותן היא מתמלאת בהרגשה טובה."

ואיך העבודה ב'שמורה'?

"כרגע, ברכה עובדת ב'שמורה'

מה זה אומר? לגזור, לעשות למיניציה ולצלם. זה העיקר ולפעמים יש שליחויות. אין לי שם כל כך מקום לשבת ואני זזה ממקום למקום...

העבודה השנייה בימי שני ורביעי בגבעת שאול. שם אני חשבת שכר במשרד. אני מוציאה תלושים ודמי לידה, דמי אבטלה ומשכורת, צריכה לאתר אנשים, לחתום ולשלוח מיילים.

רציני!

"כן, זה רציני, ואני כבר שנתיים שם. במקום העבודה הזה הכל פיקס ואין הפסקות באמצע. אני יודעת בדיוק מה אני צריכה לעשות, שולחים לי מיל ואני עושה מה שצריך."

את נהנית בעבודה?

במקום העבודה השני אני נהנית עד הגג. במקום הראשון אין לי מספיק מה לעשות... אז אני מחפשת מקום עבודה אחר."

למה היית רוצה להחליף?

"הייתי רוצה לעבוד עם ילדים מיוחדים או לעזור לאנשים שקשה להם, או להוציא ילדים לחצר ולשחק איתם. מקווה שאמצא משהו מתאים."

ומה את קונה במשכורת?

"לפעמים אני קונה ובעיקר שומרת... מביאים לי תלושים ויש לי חשבון בנק, אבל אני לא מוציאה את הכסף..."

שהילדים נתרמים מברכי יותר ממה שהיא נתרמת מהם. ילדה אחת, לדוגמה אמרה לאמה באושר: 'איזה כיף שאני יכולה לקפוץ על רגל אחת. ברכי לא יכולה. תודה לך ה'!"

מה תורמת העבודה לברכי?

"ראשית היא תורמת לה תעסוקה, שנית- סיפוק. היא תורמת ויוצרת ומתמלאת משמעות ושמחה. בנוסף, לברכי חשוב מאד להרגיש שווה בין שווים, והעבודה מעניקה לה את מקסימום התחושה הזאת. אני מודה ל'שמעיה' על הליווי הנפלא והתומך. בזכותם ברכי כה מאושרת."

איזה מקום עבודה מתאים לדעתך לקלוט עובדת שכזאת?

"סייעת מיוחדת יכולה להשתלב רק אצל גננת שמוכנה להכיל. אין ספק שמדובר בעוד זוג רגליים שמסתובב בגן, ובעוד אחראיות. מנגד, הגננת מרוויחה גם עוד זוג ידיים עובד ועוד זוג עיניים משגיח לעזרתה. אם המחיר שווה לה- תוכל לקבל את התמורה."

והנה הרמקול לעובדת עצמה, רוחמי, תסמונת דאון המשתלבת בעבודה בקהילה.

רוחמי, במה את עובדת?

"בימי ראשון ושלישי וחמישי אני עובדת עם תלמידים לקויי למידה.

צילך נאה: התשתיות שלא רואים, ובזכותן יש לך אור בעיניים

בשבילי זוהי דוגמה להרגלים שהופכים לנורמות ועל התנהלות שלא משתנה גם כשהתנאים שעיצבו אותה משתנים לחלוטין. מרתק לראות איך התשתיות של ההתנהלות התקבעה: מתרגלים למוצרים שתמיד בחדר שינה, לפיצול המזווה, ל"מחנה שנשאר לפליטה" כשהתכולה שנגישה במטבח מחוסלת... השאלה אם מקרר צריך להיות בחדר שינה או לא אינה נשאלת בכלל. זה הריהוט שלנו כבר ארבעים שנה. ארבעים? יותר קרוב לחמישים...):

רבות דובר על הצורך בשינוי, כעת נדבר על הצורך בקביעות:

אילו הרגלים את רוצה לקבע? אילו תשתיות יקלו עליך לנהל את הבית שאת רוצה לנהל?

אתמול סיפרה לי מישהי על המטבח המהמם והחדש שחברה שלה סיימה לשפץ: הכל לבן, הכל מוסתר, הכל עם קלפות ותריסים - "לא רואים כלום מכל מכשירי המטבח" - תיארה בהתלהבות "זה בדיוק מה שאני הולכת לעשות במטבח שלי כשנשפץ, במהרה בימינו אמן" חתמה בהבטחה.
שאלתי:

- עם הילדים הקטנים שלך, מתאים לך מטבח לבן?
- עם כמות הבישולים שלך מתאים לך מטבח שהכל

מקרר אינו
אמור להיות
בחדר שינה
ואל תספרו
לי סיפורים
על כמה שזה
נוח ושזה
המקום הכי
טוב בשבילי!

מוסתר?

- עם השטח של המטבח שלך את רוצה אי באמצע עם הרבה מגירות?
- בתנאים של המשפחה שלך - הסתרת כל המכשירים, זה מה שיפתור את הבלגן במטבח?

ההבדל בין סדר לבלגן יכול להיות מגולם בשתי מילים: הרגלים ותשתיות.

הרגלים הם הפעולות שאנחנו עושים כל יום באופן אוטומטי. הם מבלגנים את הבית או מסדרים את הדברים שבהם השתמשנו ומשאירים את השטח יפה ונקי יותר ממה שהיה לפני כן.

תשתיות הן התנאים הבסיסיים שבתוכם אנחנו מתנהלים: מספר החדרים בבית, מבנה הארונות, כמות הבגדים וכמות כל החפצים האחרים שלנו. כשהבסיס מעודד סדר וניקיון ופעילות וזריזות - זה כיף לקום בבוקר ולמצוא את צנצנות הקפה והסוכר על המדף, את הקומקום מוכן להרתחה, את החלב במקרר ואת הספלים שטופים בארון, אך כשהבסיס אינו הולם את סגנון החיים שלנו - כל פעולה שצריך לבצע הופכת לאתגר.

השבוע נתקלתי במקרה קיצון מהסוג הזה כשביקרתי בבית מבוגרים, על סף פנסיה, שעברו סוף סוף לדירת החלומות שלהם. אחרי 43 שנים הם עיצבו לעצמם חדר שינה חדש. לא האמנתי למראה עיניי: המקרר שהיה בחדר השינה שלהם בדירה הצפופה שבה גידלו שמונה ילדים עבר יחד איתם לבית החדש והנגר נדרש לעצב עבורו נישה בתוך הארון. המקרר נשאר בחדר שינה!

"תגידו, מה חשבתם?" שאלתי וצחקתי - מקרר אינו אמור להיות בחדר שינה ואל תספרו לי סיפורים על כמה שזה נוח ושזה המקום הכי טוב בשבילי!

פזקת? זה חשוב!

עכשיו נדע
מה כף לך לקרוא,
מה עושה לך טוב בלב,
מה חשוב ומה כחות...

חפשי את המתנות הנוספות בגליון

חדש
במגזין

חפשי את סמל
הפידבוק
ליד כל כתבה,
פדבקי,
... היכנסי להגרלה
על 'נפש חיה'

ספרו של הרב שמשון פינקוס
'לבית יעקב'

פזקתי ותלכתי...

בחסות יפה נוף

כאן תוכלי להזמין עוד ספרים שווים

או להתקשר ל 1599-581-581

משלוח חינם עד הבית ברכישה מעל 140 ש"ח!!!

• תקבלי תמורה הולמת להשקעה הגדולה - זו תהיה התשתית שתביא אתכם למטבח הנוח והמפנק?

התשובה לרוב השאלות היא לא. לא זה הבלגן אצלנו, לא זה מה שיציל אותי, לא - לבן לא ממש מתאים לנו. התשתיות שלך למטבח החלומות אינם דווקא החידושים והטרנדים העכשוויים. את רוצה שיהיה לך מטבח שיעשה לך אור בעיניים? התשתיות שלו צריכות להתאים ליומיום המשפחתי שלכם.

התשתיות וההרגלים, נמצאים בצל במובן זה שהם נסתרים מהעין. זמעבר לזה שהארונות סגורים ולא רואים מה יש בפנים, ושההרגלים האישיים שלכם הם אישיים מאד ולכן פרטיים וחסויים - אנחנו אפילו לא תמיד מודעים לכך שהתוצאות שאנחנו חווים הם ההשפעה של התשתית, של ההרגל, של תפיסת העולם, של הארגון הבסיסי שעליו סמוכים החפצים והמשימות ביומיום שלנו.

בנימה אישית: אני יודעת שהחידושים הדיגיטליים נועדו לחסוך לנו זמן ולעזור לנו לעשות הרבה יותר דברים בהרבה פחות משאבים - אבל אני גם יודעת כמה זמן לוקח לי להתרגל למכשיר חדש וכמה זמן עובר עד שאני מעבירה נתונים ומגישה לעצמי את כל הפונקציות המובטחות. לכן, אני עוברת לגרסאות החדשות של חלונות רק כשאין כבר להשיג את הגרסה הקודמת בשום אופן ומחליפה מכשירים רק כשאין אפשרות בעולם לתקן את המכשיר הקודם שאזלו כל חלקי החילוף שלו.

ההבטחה לקבל משהו יפה, אטרקטיבי וידידותי יותר אינה מפתה אותי כלל - אני אוהבת את מה שהתרגלתי אליו, גם אם יש מכשירים חדשים המתהדרים בביצועים מתקדמים ממנו.

השגת האיזון בין: השינוי לבין הקביעות, ההרגלים לבין הגמישות, התשתיות שבונות לנו יומיום קל לבין התנאים שמסבכים לנו את החיים - עומדים בצל ההתנהלות בבית, עם המשפחה ועם הילדים, עם עצמך ובעבודה עם הלקוחות והצוות והם אלו שעושים לנו אור בעיניים.

תרגישי בבית

כן. היא היתה חנוקה. התגעגעה לפרוייקט מוצלח שיזרים בה חמצן, משהו מאתגר בלי השוואה לערמות הכלים הבלתי נגמרות. למחמאות של מנוחה שאומרת אותן כמו שרק היא יודעת; ואפילו להערות שלה שתמיד מעלות בסופו של דבר את רמת התוצאה, כך ששווה לבלוע אותן.

ובבית?

היא סתם עקרת בית שאף אחד לא חושב להחמיא לה כי היא אידתה את הבצל לפני שהוסיפה אותו לעיסת הקציצות. ומי מדבר על גרב אומלל שהיא מצאה את זיווגו?

הילדים היו עצבנים כמו ילדים בחופש ארוך מדי שמוליק לא ממש הבין מה מציק לה: "תמיד רצינו אתך בבית והנה זה קורה... היש טוב מזה?" והיא, לא יכלה להסביר לא לו, וגם לא לעצמה... מה רע... "מה רע, תגידי לי, מה רע?"

היא הרגישה שהיא רוצה לצעוק... וזה מה שרע.

"אנחנו צריכות ללמוד להנות מהעבודות בבית," אמרה לה גיסתה, לאחר שהודתה באוזניה בטלפון שהיא ממש מזדהה עם הרגשת השימון המדכאת, "להבטיח לעצמנו פרסים, להדליק מוזיקה, לא יודעת מה, למצוא דרך..."

"זה לא רק זה," סיכמה סימי אחותה, שגם חנות הבדים בבעלותה נסגרה על מנעול ובריה - "כנראה אנחנו אמורות להיזכר שוב בכל מה שלמדנו על אשה יהודיה... על התפקיד, על הזכות..."

"בסמינר אמרו להעריך את עצמנו על כל כלי וכלי שאנחנו שוטפות." אמרה אתי עצמה בייאוש מיואש, "אוף, אבל בשטח זה ממש לא הולך!" עטיפת הניילון נקרעת, ופרורים בריח קינמון נופלים ליד המקלדת שלה. ומה עכשיו? שוב לחזור לאותו מעגל עצוב ומיואש, להרגשה שרק בעבודה טוב לה ומספק? ההרגשה שבבית היא סתם אחת? למה כל העצות והדיבורים והמילים היפות - לא עוזרות לזה?

כשמנוחה מחלקת עוגות אישיות לכולן בשעת צהריים, זה כבר נשמע חשוב.

"אכילה משותפת! בקורונה!" מזדעזעת אביטל ופותחת את הניילון, "לא מספיק שאנחנו הולכות היום הביתה לאכול כל היום, כל הסגר, אז את רוצה שנתחיל עם עוגות כבר עכשיו? לכבוד מה זה, מנוחה?" "הו, סוף סוף שאלת." צוחקת הר"צית מאחורי השקף שלה. "קיצוצים?" אתי מרימה גבות.

"לא, מה שכבר היה היה. מי שכאן - איתנו. אותך חשבת שנוציא, אתי? אותך? לא נצליח לגמור שום פרוייקט בלי הטאצ' שלך." עיניה רציניות, וליבה של אתי מתרחב.

"והעוגות?" ממשיכה מנוחה, "לכבוד הבשורה החדשה הבוקר - כתות ה' עד ח' תלמדנה גם הן כרגיל! לא נצטרך לודא שהן מקשיבות למרחב הקולי, ולהעסיק אותן בשאר הזמן... אם כבר סגר, לפחות ננוח קצת, הא?"

האמהות לבנות הבוגרות מדסקסות את הנושא בשמחה שאתי פחות שותפה לה. הילדים שלה עדיין קטנים ויילכו בכל מקרה. והיא תהיה בבית.

היא מעבירה את מבטה על פני כולן. היא היחידה שמרגישה כך? נורא להרגיש שאת לא מספיק אוהבת את הבית שלך. שאת... לא שמחה לחזור הביתה.

איום לחשוב על זה, אבל כן. היא לא אוהבת להשאר בו במקום ללכת לעבודה. לקום לעוד יום של מטלות בית משעממות. חיים שחוץ מכלים כביסות ואוכל אין בהם שום דבר מלהיב.

אתי מפוררת מבלי משים את שבלול הקינמון שלה.

בסגר הראשון זה עוד היה נחמד. פתאום היה לה פנאי לפנק את בעלה והילדים במאכלים מיוחדים, לפקסס את הבית, ולשבת להקריא סיפורים לילדים.

אבל לאחר כמה ימים כאלה, היא הרגישה חנוקה, וזה היה מוזר. שיהודיה טובה לא תשמח להיות בבית? אחרי שהצהירה תמיד כמה היתה רוצה להקדיש זמן למשפחה, רק שחייבים פרנסה?

תרצי לשמוע קצת יותר?

היכנסי לקו 'שמועה'

02-6440292

והאזיני להרצאה מאת
רחל מונטג שתעשה לך סדר בדברים,
ותעזור לך להרגיש... בבית!

מילים טובות אמיתיות:

שימי לב, אתי, וכל האתיות יחד איתך:

העצות לא יעזרו. כי הרגשת השיממון שלך בבית מגיעה ממקור אמיתי בתוכך; והוא כל כך אמיתי ופנימי, עד שכל המילים האלה לא באמת נוגעות בו, אלא רק יוצרות מעקף זמני, ולא פתרון.

יש לך נפש, אתי, נעים להכיר. רוצה קצת לשמוע עליה? על המהות שלה, על הביטוי, על ההפרדה שאם תעשי ביניהן - תבני את חייך?

אז שימי לב: לכל דבר בעולם יש מהות, וביטוי. המהות - היא השווי שלו, מי הוא ומה הוא. הביטוי - איך וכמה הוא מצליח לפעול, לשמש, להוציא מהכח אל הפועל. השולחן כאן? הוא רהיט לצורכי אכילה, זו מהותו. וה"ביטוי" שלו זה שהוא נח, שהוא נאה, שקנינו אותו בשבעים אחוז הנחה. גם לנפש האדם יש מהות אמיתית, מדהימה, משהו נצחי שלא נמדד, לא מתכמת, ושום דבר לא יחסיר ממנה כמלוא הנימה, כי היא חלק אלוק ממעל.

ויש לה גם את הביטוי, שהוא כביכול חיצוני קצת יותר: הכח לפעול, ליצור, לסיים פרויקטים ולהרגיש שאת מגשימה את עצמך. מחמאות בונות הן באמת מועילות לנפש: הן בונות אותה, מרחיבות את יכולותיה- אבל אין קשר בינן לבין המהות האמתית שלה, למהות של אתי המדהימה שלא משנה איפה היא תהיה ומה היא תעשה, היא תשאר אתי.

ובנקודה הזו לפעמים מתרחש הבלבול העצוב הזה, וזה מה שקרה אצלך.

הלכתי אחרי הקול. הרוח נשבה בקצב עליז, בכמה קולות הרמוניים.

שורת עצי אורן מחוטבים וגבוהים התנועעו לפי הקצב בתנועות מעגליות. העצים כופפו את הצמרת והרימו אותה בתנופה, וזו לכל הצדדים שומרים על גזע זקוף וחזק. העלים סביבם רישרשו, מוסיפים קולות רקע.

ספורט טיפולי - היה חרוט על הגזע הדקיק.

"ספורט טיפולי הוא תהליך העושה שימוש באמצעים מתחום התנועה, המשחק והספורט במטרה לפצות על ליקויים בתפקוד הגופני והרגשי. הגיחה פתאום אילנה משום מקום ונאמה בקולי קולות. "אחד המקצועות היותר מבוקשים היום בשוק"

המשכתי הלאה.

עץ זקן רחב שוליים, בעל שורשים ענקיים, והמון שריטות וחריטות על הגזע עמד נטוע על מקומו והינהן בצמרתו שוב ושוב.

"מה זה?!" הירהרתי.

על העץ ישבו עשרות ציפורים מציצות ועורבים מקרקרים, לכולם היה מקום עליו. ענפי העץ כמו גוננו עליהם והעניקו מקום בטוח. העץ הקשיב לכולם בריכוז ובאמפתיה, מהנהן בראשו בהבנה והזדהות. הבטתי בו בהתפעמות ובהערכה. על שולחן נמוך לידו היו מונחים פרוספקטים מרהיבים. הרמתי אחד.

"בעלת יכולת הקשבה והכלה? כושר ביטוי, סבלנות ויכולת ניתוח?!"

מסלול לימודי פסיכולוגיה בו תרכשי הבנה יסודית וכלי ניתוח ומחקר בכל היבטי התנהגות האדם תוך לימוד כלים תאורטיים ומעשיים.

המשכתי הלאה בסקרנות.

היה שם עץ בגודל בינוני. כמה קופים קפצו עליו בפראות מענף לענף, עשו גלגולי ראש, הורידו ממנו המון עלים. הוא רק הביט בהם, הביט והביט והביט.

העלים שנפלו מהעץ הצטופפו ויצרו את שם תפקידו של העץ, ניתוח התנהגות.

"מה זה?!" בזמני האופציות היו גננת ומורה. לא יותר.

שוב עמדה מולי אילנה והחלה להרצות: "ניתוח ההתנהגות

לעשות עם זה משהו. חייבת!" הסכמתי איתן ופניתי לישון. שנתי נדדה. חשבתי על עצמי. אמא מסורה לחמישה ילדים מקסימים, רעיה טובה לבעלי, עובדת מצליחה ומוערכת, וכל זה אינו שווה לי. כל לילה מחדש ולאחרונה גם ביום מרגישה שזה לא מספיק. רוצה יותר. יותר גדול, יותר מתקדם, יותר מצליח, יותר זוהר. יותר. נרדמתי.

בחלומי, אני פורשת כנפיים ועפה יחד עם להקת הציפורים היומית שלי אל המרחב.

דואה גבוה אל המרחבים. הכל פתוח, צלול ונקי. השמיים הם הגבול.

הנוף נהיה ירוק.

ריח של טבע מכה באפי.

נוחתת בבת אחת בלב היער בין עשרות עצים תמירים, בחיק הטבע.

בלב ליבו של היער, על במה גבוהה עומדת אישה גבוהה וזקופה, חבושה בכובע רחב שוליים עם נוצה צבעונית ארוכה ומרצה בפני קהל גדול של נשים. מאחוריה זהר שלט גדול ומרהיב:

בית הספר להכשרה רב-תחומית מזמין אותך לחוויה בלתי נשכחת- יום פתוח להצגת מסלולי הלימוד שלנו בפרזנטציה יחודית ויוצאת דופן בסימן "כי האדם עץ השדה" בשטח פתוח ביער ע"פ הנחיות משרד הבריאות.

"אז התכנסנו כאן היום ע"מ להגיש בפניכם אין ספור התמחויות מקצועיות ברמה הגבוהה ביותר של בית הספר " אמרה האישה מבעד למסיכה אל תוך המיקרופון "כל שעליכן לעשות זה לעבור בין העצים, להתרשם מהם ומפועלם, ולבחון עם עצמך מי מהעצים הכי מדבר אלייך, עם מי את הכי מזדהה, כך בעצם את בוחרת את התחום שלך בדרך הקלה ביותר." אמרה בפאתוס.

"אני אילנה, מנהלת בית הספר הרב-תחומי, אפשר לפנות אלי על כל שאלה או בקשה. אחרי שתגבשנה החלטות לגבי ההמשך, יש לגשת לעמדת הרישום ולמלא טפסים, בהצלחה ובהנאה!" סיימה בטון צווחני.

גאוני. עמדתי על מקומי, מופתעת ומשועשעת כאחד. מסוחררת מכמות הצבעים, הריחות והקולות. הנשים שסביבי התחילו להתפזר לעבר שורות העצים.

כיביתי אורות, היטבתי שמיכות, יישרתי את ערימות הבגדים שהכנתי לילדים למחר, כיביתי את הגז, הכנסתי את הסיר למקרר והבטתי בסיפוק על הבית הבוהק. עוד יום נגמר. חשבתי בסיפוק על רשימת המטלות המרשימה שביצעתי היום. ב"ה. "לא מספיק" צייצה ציפור קטנה בתוכי.

"שקט את" השתקתי אותה והתחלתי להתארגן לשנת לילה.

"את יכולה הרבה יותר" הפכה הציפור ללהקת ציפורים מציקות.

"יותר מה?!" שאלתי בחוסר סבלנות.

"יותר לעשות, יותר להצליח, יותר להפיק מעצמך, להתקדם. את כשרונית על!"

"טוב, אמרתן את זה גם אתמול וגם שלשום, צודקות סך הכל" עניתי לציפורים "אני באמת לא ממומשת מספיק. חייבת

היישומי זהו מדע החוקר את השפעות הסביבה על התנהגות האדם ומפתח שיטות על בסיס חוקי ההתנהגות ליישום בשיפור התנהגויות בעלות משמעות חברתית.

"הבנתי" המשכתי הלאה.

היו שם עוד עשרות אופציות. אחד שעשרות בעלי חיים עמדו תחתיו וליקקו את השפתיים מהמטעמים שהפיק מפרותיו. אחר בעל גזע בגוונים שונים ומרהיבים, ענפיו יצרו צורות עוצרות נשימה. הוא היה יפהפה. חובבות האומנות עמדו סביבו ושרקו שריקות התפעלות, תוך כדי שמצלמות אותו מכל זווית אפשרית.

היו שם עצים רחבים, יפים והומניים. ואחרים חדים חזקים וריאליים. בכל זאת, לא נעצרת. משהו פנימי קרא לי להמשיך ולחפש אותו. אותי. אז המשכתי והלכתי וצפיתי והתפעלתי. אבל המשכתי.

התחיל להיות לי חם. הלכתי כברת דרך בחום. חייבת לשבת.

מצאתי עץ באזור צדדי. נעמדתי תחתיו.

אח. סוף סוף צל. הוצאתי בקבוק מים מהתיק כדי לשתות.

עוד רגע נגלה גם מה טיבו של העץ הזה. הבטתי בו בציפיה.

שום דבר לא קרה, עברו כמה דקות ארוכות. והעץ המשיך לעמוד על מקומו, ואני המשכתי לחסות תחת צילו.

טוב. אפנה אליו. יש סיכוי שיענה לי. הכל יתכן כאן ביער האפשרויות הבלתי מוגבלות.

"מי אתה?!" שאלתי.

"עץ" ענה ביובש. יש. הצליח לי. אני ממשיכה.

"כן, התכוונתי מה אתה"

"עץ" ענה שוב לקונית.

"כן, הבנתי, אני שואלת על רקע הסיטואציה ובהשוואה לחברייך כאן כאן מי אתה."

"אם את לא יודעת מה זה, אני אגדיר לך 'עץ' הוא צמח רב שנתי בעל גזע מרכזי אשר ממנו צומחים ענפים מכוסים עלים וגובהו לרוב..."

"כן, כן, אני יודעת מה זה עץ, התכוונתי מה אתה עושה!?"

"התחלתי להרגיש שלא בנוח

העץ חיך בסלחנות "אני עומד כאן, צומח, פורח, מוציא פרות, עושה צל לאנשים לאנשים כמוך. עד לא מזמן אלו היו התפקידים של העץ. אבל עכשיו" נאנח "את יודעת, המושגים קצת השתנו לנו כאן ביער, ומי את?!" שאל בהתעניינות.

"אתה לא מחפש יותר?!" כמו חברייך ליער?!" החזרתי לו בשאלה

"יותר מה?!"

"להיות יותר גדול, יותר גדול, יותר מתקדם, יותר מצליח, יותר זוהר, יותר!"

"מה אני צריך יותר ממה שיש לי?! התרבות הכלכלית המערבית החדשה יוצרת אצלנו שאיפה להיות תמיד מצליחים, צעירים, יפים ומפורסמים. מי שאינו עומד במבחן ההצלחה, אינו נחשב כ"שווה" באמת. אבל זה שקר. איננו שווים בגלל הישגים. אנחנו שווים מעצם קיומנו, אנחנו שווים כי יש לנו את הזכות הבלתי מותנית להיות קיימים. אנחנו שווים. נקודה." פסק.

"אז הרצון שלי ללמוד, להתמקצע, להיות יותר הוא פסול? הוא אסור?" שאלתי

"ממש לא. ללמוד זה טוב, להפיק מעצמך יותר- זה מעולה. רק אם זה מגיע מתוך רצון אמיתי וטהור שלך לעשות את זה וגם, לדעת, שזה לא מה שגיבית את הערך שלך ויהפוך אותך לשווה יותר. את שווה, נקודה." חזר ואמר.

"מי את" שוב שאל.

אחזת שרעפים עניתי: "אני אישה פשוטה, רעיה טובה, אמא מסורה לחמישה, גננת אהובה, שרוצה יותר.

בלי הודעה מוקדמת הוציא העץ איגרת קלף מגולגלת, פתח אותה, היא היתה ארוכה והתגלגלה על האדמה. הוא פתח וקרא בקול

"הסכיתו ושמעו כולם" ברגע אחד השתרר שקט מופתי ביער. כולם, על שלל תפקידיהם עצרו והביטו בעץ הצדדי ובי. התכווצתי על מקומי.

"אני מתכבד בזאת, להעניק תעודת כבוד והוקרה,

לאחת, המבצעת את תפקידה נאמנה, זורעת, ומשקה, דומעת ומשקיעה, מגדלת, וגדלה, מצמיחה ומשביחה,

חובשת אין ספור כובעים, משתמשת בכל אחד ברגע המתאים" המשיך בדרמתיות. התחלתי להסמיק "התנהגויות מנתחת, כשרונות מפתחת, מקשיבה ומכילה, יוצרת ומאכילה..." חייכתי במבוכה.

"מכינה ומגישה, קונה ומלבישה, כך נאה וכך יאה, לבטח פרותייך מתוקים וצילך נאה!"

כל העצים, הפסיכולוג, מנתח ההתנהגות, השף, האומן והספורטאי הטיפולי, כולם ללא יוצא מן הכלל כופפו את צמרותיהם וקדו לי בהערכה. אילנה שוב הגיחה משום מקום, הנידה את ראשה בהערכה, שלפה את הנוצה הצבעונית מהכובע, וביקשה מהעץ לחתום על האיגרת. הציפורים הטורדניות של כל ערב יצאו לי בתנופה מהראש ושיקשקו בכנפיהן, כמו מוחאות לי כפיים.

העץ סימן לאילנה לחכות. ואז המשיך לגלול את האיגרת, הרים את קולו וקרא את ארבעת השורות האחרונות בקול

"ולסיום, אנסה להבין מבלי לוותר

את החידה הסתומה- שאין לה פותר

האילן שמסופק די והותר

מה, מתי ולמה- הוא רוצה יותר??"

כולם, כל הנוכחים ביער, הביטו בי בשאלה. ציפור לא צייצה, אילנה לא נאמה, העצים לא ייעצו, ולא ניתחו ולא זעו, כולם, הביטו בי, באילן, שפרותיו מתוקים וצילו נאה, והוא עדיין רוצה יותר.

חיפשתי מילים, תרוץ הגיוני ומשכנע, הם הוסיפו להביט בי כולם, החלפתי צבעים, פתחתי את הפה וסגרתי. הציפורים התחילו לציץ פתאום במקהלה קולנית. התחלתי להסתחרר שוב, מהרעש, מהסיטואציה והלחץ, הסתובבתי כדי ללכת, ואז התעוררתי...

לעוד יום של עשייה, של זריעה, השקיה, הצמחה והשבחה,

עוד יום של גידול, וגדילה, סיפוק והספק.

עוד יום שווה. נקודה

וציפור חדשה בתוכי אז לחשה לי

"ומי צריך יותר?"

בצל השיווק העצמי

ברכת מזל טוב לפנינה וימר

כותבת המדור המרתק 'דפי עבודה'
העומדת לימין הארגון בהכוונה
ובעצה טובה,
מקדמת בנועם ובחן, מסייעת תדיר
ונותנת מענה לסוגיות ארגוניות
בתבונה רבה

לרגל הולדת בתה למזל טוב

יהי רצון שיזכו לגדלה לתורה,
לחופה ולמעשים טובים.

עם סיום לימודי בסמינר התקבלתי לעבודה על בסיס היכרות אישית. עבדתי באותו מקום עד לפני מספר חודשים. בעקבות משבר הקורונה נקלע אותו מקום עבודה לקשיים כלכליים ומאז אני בחל"ת ארוך שבינתיים לא ברור מתי הוא יסתיים. כל הנושא של חיפוש עבודה חדש לי.

הזהירו אותי מראש שבתקופה כזו חיפוש עבודה הוא מאתגר יותר, אבל יש לי הרגשה שהסיבה שלא מצאתי עד עכשיו עבודה קשורה גם לאופן ההתנהלות שלי מול המראיינים השונים. התראיינתי כבר במספר מקומות עבודה, אך לצערי התשובה של כולם הייתה זהה.

קיבלתי גם משוב שאני לא משווקת את עצמי נכון.

וזה נכון... אני מופנמת מטבעי, תמיד עמדתי בצל והיה לי טוב ומוצל שם. מביך אותי פתאום לבוא לספר על עצמי, לציין ולהתגאות בכל הדברים שאני טובה בהם, ובכלל, להרגשתי זה סותר את הצניעות והענווה שכ"כ חשוב לי לשמר בתור עובדת חרדית. איך אוכל למרות זאת לעבור את הראיונות בהצלחה ובכלל להצליח בעבודה החדשה?

שלום וברכה,

כדי לענות על שאלתך, אגדיר תחילה מהו שיווק באופן כללי ואז נשליך את המושג הזה לשיווק העצמי שהוא אחד התנאים להצלחה בס"ד במסגרות עבודה, וכן כלי שאפשר ומומלץ מאוד לסגל בלי סתירה לצניעות ולענווה שב"ה בורכת בהם וחשוב לך לשמר.

מהו בכלל שיווק?

כאשר מדברים על שיווק, הכוונה היא למכלול הפעולות הנעשות כדי לתת ללקוח הפוטנציאלי מענה לצורך אמיתי, תוך יצירת ערך מוסף ורצון לרכוש את המוצר, או לקבל את השירות המוצע. פעולות השיווק כוללות בין היתר: חשיפה, פרסום והפצה והכל במטרה להגיע לכמה

שיותר לקוחות פוטנציאליים שקיים אצלם צורך זהה.

תהליך של שיווק ומכירה נתפס אצלנו פעמים רבות כתהליך אגרסיבי, כזה שמאלץ אותנו לרכוש מוצר או לקבל שירות בניגוד לרצוננו. זה נכון בחלק מהמקרים, בהם נציגים חלקלקי לשון פונים אלינו ומשכנעים אותנו בעל כורחנו להגדיל את הכיסוי הביטוחי שלנו ועוד כהנה וכהנה. מה לעשות?! זאת העבודה שלהם, הם מקבלים בונוסים על כל עסקה שהם סוגרים. לעיתים מרוב להט ודבקות במטרה הם פוגמים בתהליך ע"י פניה לקהל יעד לא נכון או ע"י שכנוע לקוח לרכוש מוצר/שירות שאין לו כלל צורך בו. במקרה כזה אנו כלקוחות פוטנציאליים מנסים לסיים את השיחה במהירות האפשרית ולמלט את עצמנו מהפח שלהרגשתנו מבקשים לטמון לנו.

כאשר מועמד מגיע אליו לראיון ומסביר לו בטוב טעם מדוע הוא עונה לדרישות המשרה, ובמילים אחרות כיצד הוא כעובד בא לתת לו מענה לצורך הארגוני, המעסיק יברך אותו על כך. הוא ממש לא יראה כאן גאווה או שחצנות. להפך, הוא ישמח שהעובד יודע לתקשר בצורה טובה ולתרגם את הידע המקצועי והחוזקות שלו למונחים של תועלת עבור הארגון.

הבנו ששיווק עצמי הוא כלי מומלץ בתהליך חיפוש העבודה, כיצד נשתמש בו בצורה נכונה?

פשוט מאוד, בואי עם הגישה הזו לראיון העבודה הבא שלך, תוך כניסה לנעליים של המעסיק והבנת הצורך שלו. כך יהיה לך קל יותר לדבר על עצמך ולהדגיש את נקודות החוזק שבך. כאשר את כמועמדת חובשת למעשה שני כובעים: גם את כובע המוכר וגם את כובע המוצר. אמנם, זה קשה ומביך יותר לשווק את עצמך. גם מומחים לשיווק מתקשים ונתקעים כאשר משיווק מוצר או שירות הם נדרשים פתאום להפוך למשווקים של עצמם. לכן, ההמלצה היא להשתדל להישאר אובייקטיביים ככל הניתן. במקום להשתמש במילים מהמנעד שלי: אני מוצלחת, מוכשרת, שווה, (אני מתארת לעצמי שאחת עם תכונות מצטנעות כשלך, בכל מקרה לא מרבה להשתמש בהם בתהליך הזה ובכלל...), השתמשי בתיאור של תכונות אופי, ידע ספציפי, ניסיון מקצועי מתאים וכדו' שיסייעו לך גם לשדר אמינות.

למעשה, עם אסטרטגיה שיווקית נכונה הנעשית למוצר או לשירות איכותי, הלקוח יוצא מרוצה ואף אסיר תודה למשווק שנתן לו מענה מדויק לצרכים. דוגמה? בבקשה. נניח שאת זקוקה למכונת כביסה חדשה. את מרימה טלפון לגיסות ולמכרות, מתעניינת אצלן ויוצאת מסוחררת ומבולבלת משלל העצות וההמלצות הסותרות. ואז, משמיים, את מקבלת טלפון מנציגה בחנות לממכר מוצרי חשמל שמציעה לך לרכוש דרכה את המכונה. הנציגה מזמינה אותך לפגישה אישית בחנות, מציעה לך את הדגמים השונים, מסבירה לך בטוב טעם מה ההבדלים ביניהם, שואלת אותך מהם הצרכים הספציפיים שלך ומסגרת התקציב המבוקשת ומתאימה לך את מכונת הכביסה האופטימאלית עבורך. בסופו של התהליך, מן הסתם תודי לאותה נציגה ותראי בה שליחה טובה שעזרה לך לבצע את הרכישה על הצד הטוב ביותר, ואפילו תשבחי אותה בפני הממונים עליה ותשמחי לשמוע שקיבלה בונוס מכובד עבור השירות המקצועי שנתנה לך.

משיווק מוצרים ושירותים לשיווק עצמי

קעת נעבור לשוק העבודה. המעסיק הוא למעשה הלקוח הפוטנציאלי, המקבל מהעובדים שלו כמענה לצורך, שירותים הבאים לקדם את מטרות הארגון ומשלם להם על כך בהתאם. לכן, כאשר הוא מחליט לגייס עובד חדש לתפקיד מסוים הוא בוחן אותו בדקדקנות ומשקיע משאבים רבים כדי לבצע תהליך מיון איכותי. כזה שיביא לו את העובד האולטימטיבי אותו הוא מחפש.

הוא ממש לא יראה כאן גאווה או שחצנות. להפך, הוא ישמח שהעובד יודע לתקשר בצורה טובה

מחפשת עבודה? מעוניינת בקידום מקצועי? רוצה להיות עובדת מוערכת ומתוגמלת יותר?

בואי למקסם את הפוטנציאל התעסוקתי שלך!

פנינה וימר - ייעוץ וליווי תעסוקתי: 052-7159747 | pninavimer@gmail.com

תסריטי שיחה טובים, התאמני כיצד את עונה עליהם בשטף ובביטחון, ואז בקשי מדמות שאת מרגישה איתה בנוח שתיתן לך משוב כיצד זה נשמע ומה לדעתה כדאי לך לשפר. כך תבואי מוכנה לראיון, בגישה חיובית בה את מאמינה ביכולת שלך לתת מענה טוב בע"ה לצורך של המעסיק.

שיווק כאסטרטגיה תמידית במקום העבודה

השיווק לא מסתיים עם הקבלה לעבודה. להפך, אז הוא אמור להמשיך ביתר שאת וביתר עוז. המוצר שאת אמורה לגלם בע"ה כעובדת מן המניין הוא: עובדת טובה, מסורה, כזו שמשתדלת לבצע את תפקידה על הצד הטוב ביותר. אבל כל זה לא מספיק. נכון. התנאי הבסיסי בשיווק הוא שהמוצר יהיה איכותי ובעל תועלת. אבל, אל תשכחי את השלבים הבאים שהם מכלול הפעולות שעלייך לנקוט כדי לשדר את המסר הזה לגורמים הרלוונטיים: מעסיק, קולגות, לקוחות וכדו'. כל זאת כאמור ללא סתירה לעדינות והענווה הטבעית שחשוב לך לשמר. אלא, רק תני את הדעת לבצע פעולות פשוטות כמו: תקשורת חיובית, עדכון שוטף של אופן ביצוע הטיפול שלך במשימות שבאחריותך והצעת רעיונות לייעול. כך בס"ד תוכלי לתת ערך מתמיד לארגון וממילא להיות בע"ה עובדת טובה ומוערכת.

בהצלחה רבה!

כמובן שכ"מוצר" עלייך לבחון מהם הערכים והתועלות שאת מביאה איתך ללקוח הפוטנציאלי-מקום העבודה. חשבי על נקודות החוזק שבורכת בהם, כמו: כישורים, מאפייני אישיות, ניסיון וידע מקצועי. וגם מצאי מה מבדיל ומייחד אותך לעומת המתחרים, כלומר: במה את עדיפה על פני מועמדים אחרים המתמודדים על אותו תפקיד. שימי לב שגם את תכונות האופי שאת מציינת שבורכת בהן והן לכאורה מפריעות לך בתהליך מציאת העבודה, תוכלי למנף לנקודות חוזק. מופנמות לדוג', מועילה מאד לפיתוח מיומנויות של הקשבה, אמפתיה ואמינות, ומסייעת להימנע מתכונות שליליות של ללכת רכיל, או לדרוך חלילה על עובדים אחרים.

רשמי לך כל זאת על דף כהכנה לפני הראיון ותמכי כל תכונה בדוגמאות ובסיפורי הצלחה. כעת, היכנסי לנעליים של המעסיק וחשבי מהם הצרכים שלו וכיצד את עם כל הערכים והתועלות שלך באה לתת לו לכך מענה מדויק ומתאים. את הצרכים של המעסיק את לא צריכה לנחש, הם בדר"כ כתובים שחור על גבי לבן במודעת הדרושים...

כדי לתקשר את כל זה נכון בשעת מבחן. מומלץ מאוד שתתרגלי סימולציות קודם. הכיני לך כמה משפטים תמציתיים וחזקים, כמענה לשאלות הרווחות בראיונות העבודה, כמו: "ספרי על עצמך", "מהן החוזקות והחולשות שלך?", "במה את חושבת שאת טובה יותר מהמועמדים האחרים לתפקיד?" וכדו'. כתבי לך

השיווק לא מסתיים עם הקבלה לעבודה. להפך, אז הוא אמור להמשיך ביתר שאת וביתר עוז.

לגזור ולתלות מול העיניים:

כשנותנים ערך אמיתי לשני, הוא יודע להעריך את זה.

עבודה
בעיניים

אלף מעלות בצל

בקול אבא ואמא, ויותר לאחים ואחיות... גילי המתוקה ידעה הכל נהדר, רווינו המון נחת... לפעמים אני מתקוממת כולי מול השקרים והכזבים שהעט שלי מפיק. מתחשק לי לפרוק את כל מאבקי השבת העקובים מדם, ולכתוב בשצף קצף את האמת, את כל האמת! "יוסי התנהג בשבת כמו פרא אדם, ידו בכל ויד כל בו, כל חמש דקות מישהו בכה בגללו, מדברים אליו וזה כמו לדבר לקיר, ילד עיקש ופתלתול! גילי פירקה את כל הבית לגורמים, לכלכה כל בגד ללא תקנה תוך שניות ספורות, פוררה חצי תבנית עוגת שוקולד במו ידיה המוכתמות ושפכה חמש כוסות מיץ על הרצפה תוך סעודה אחת בלבד!" "חני בכתה כל השבת בכי קולני ומעצבן בלי שום סיבה, ייללה כשניסינו לרצות אותה, שאגה כשניסינו להעניש אותה והביאה את אמא למצב של חירשות וחוסר שפיות גם יחד!"

מה פתאום. הפתקים תמיד יוצאים לי מתוקים ונוטפי דבש. יש לי ילדים נפלאים. והכי מעצבן, שאני יודעת בעמקי ליבי שזו האמת. הם באמת כאלה בסך הכל, חמודים ומרווי נחת, מספרים יפה את החומר וגם מוותרים פה ושם, יש להם רגעים מלאכיים ויש יותר רגעים שבהם הם מתנהגים, פשוט, כמו ילדים.

הם שמחים, חיים, מתנגדים ובוועטים, לומדים ובודקים, מנסים וחוקרים - (בעיקר אני שפן הניסויים) - ונכון, אין להם חשק כל הזמן לאסוף משחקים.

לדלג בשאגות קרב על הספה זה מעניין הרבה יותר, אז מה יש לי להלין עליהם?

אני יושבת שם עם העט ביד ופתאום מתחשק לי לכתוב פתק אחר, הכי אמיתי בעולם, ולשים אותו באמתחתה של אמא גמורה ומותשת

מוצאי שבת. אני מנסה לזהות את עצמי בין ההריסות, ללא הצלחה. נזכרת בחיוך קל בנאום שרק לאחרונה נאמתי לאחת מחברותי למירוץ, בו תיארתי לה איך השבתות אצלי קלות יותר מאשר בעבר באופן משמעותי. "פעם גם אני הייתי כמוך", הזדהיתי איתה, "שבת היתה בשבילי עשרים וחמש שעות של תמרון בין טיטולים ובכיות, סינרים מוכתמים בגרבר ורצפה שחורה משחור.

פעם זה היה היום היחיד בו הייתי צריכה להתמודד עם כולם יחד בפורמט מלא, בלי הנחות ובלי מעונות, וכל פעם מחדש לא האמנתי מה הגודל האמיתי שלנו. אבל היום זה אחרת לגמרי" - השווצתי בהנאה, "היום כבר יש גדולים, הם מעסיקים את עצמם מקסים, עוזרים לי לסדר לפני ואחרי ואני נחה בצהריים ואפילו מספיקה לומר תהילים ולעיין קצת. אל תדאגי, יבוא ימים", הוספתי למראה מבוטה הלא מאמין, "גם אצלך לאט לאט העומס יירגע והם יגדלו..."

מה קשקשתי שם? אין לי מושג. מי מעסיק את עצמו? מי עוזר לסדר? איזה רצפה לא משחירה? על מה אני מדברת?

כל מוצאי שבת אני יושבת לכתוב את הפתקים למלמדים ולגננות. זהו טקס מקודש שאני מרגישה חובה אימהית לעשות, אחרת הילד שלי יקבל נחיתות עמוקה מחר מול פתקי החברים, וירגיש מופלה לרעה מבחינת הצומי שרק הוא לא יקבל על הבוקר.

אז אני יושבת שם, כוססת את העט ומתחילה לקשור כתרים ושושנים לראשו: "יוסי החמוד היה ילד נפלא ומקסים, התנהג למופת, שמע

**מה פתאום.
הפתקים
תמיד יוצאים
לי מתוקים
ונוטפי דבש.
יש לי ילדים
נפלאים. והכי
מעצבן, שאני
יודעת בעמקי
ליבי שזו
האמת.**

אחת, שמרגישה כל כך רע עם עצמה ועם השבת שהיתה.

אולי אכתוב לה: "כל הכבוד לאמא האכפתית, שגם השבוע הכינה לכל אחד את הסלט שהוא אוהב בלי להתעצל!" ואולי אכתוב, "כפיים לאמא החרוצה שלכלכה שוב ושוב את כל הסירים והקערות והכפות, לפחות אלפיים במצטבר, וגם שטפה את כולם לפני ואחרי בעצמה, בלי מילה אחת של תלונה!" או אולי אבחר דוקא פרט קטן אך משקף מתוך שלל הפרטים הצבעוניים שהתעופפו פה היום: "אמא המסורה קילפה לילדים שלושה תפוזים בריאים ונוטפי עסיס, למרות שהיא לא סובלת את הריח והצריבה בעיניים!".

ובעצם, הפתק הכי הכי מחמיא שאפשר לתת לה הוא דוקא כזה, "אמא השתדלה עד קצה היכולת להיטיב לילדים על פי דרכה, אך הם לא העריכו היום כלל את מאמציה וצרחו באזניה עד חורמה. ולמרות הכל היא לא נוטשת את המערכה ולא מתיאשת, אלא מנסה לאתר בנרות את מעלותיהם, ורוצה בכל ליבה להיות מחר עוד יותר טובה!"

כן, המסע שלך עובר בהכרח בין כתמי אור וצל, בטח שיש לך שבתות טובות הרבה יותר, ורגעים בהם האור מפזז עליך והכל מסתדר לך ואת שמחה. אבל אל תברחי מהצל של עצמך, תראי איזו דמות ענקית הוא משרטט לך, איזה רצון ענק וכמיהה לטוב הוא משקף, כמה מעשים יפים את עושה גם בחושך, תני לו יד כי צילך נאה וגם את כל כך נאה. תמונות של הצלחה הן כל כך יפות ומסנוורות, אבל דוקא בצל משגשים בהתמדה אמונה, רצון וענווה הרחק מאור הזרקורים.

והם, הם שעוד יצמיחו בך בעזרת השם את הפירות הכי מתוקים.

יוצאת לאור

ברכי אוהבת את מלי. היא לא דומה לה באפיון הבסיסי שלה, אבל מתחת הבלגן הגדול בבית של מלי, אפשר למצוא את החיבורים לחיים שלה עצמה. המחשבות האלה, על איך כולם מסתדרים בחיים. הספק הזה, שמשהו לא בסדר אצלה. ולא משנה בכלל איפה ולמה הוא נולד.

בסיפור שלה קורים למלי כל מיני דברים, אבל בשום שלב היא לא מגלה שבעצם היא אלופה בלסדר, ואין דבר שהיא אוהבת יותר מלנקות חלונות או לגהץ פסים בשרוולים. ברכי גם לא מתכננת ללמד אותה כמה זה קריטי שלילדים תהיה פינה מאורגנת משלהם, ולמה כל כך חשוב שבעל יחזור לארוחת ערב מוכנה.

מה שהיא רוצה בסיפור שלה, זה בסך הכול לתת מקום לנשים כמו מלי. או נשים אחרות שלא מצליחות לעמוד ברף הקשוח של הסטנדרט. יש המון נשים כאלה. היום ברכי משוכנעת בזה. פעם היה נראה לה שכולן מסביב עובדות מצטיינות ומתקדמות, עקרות בית מופלאות, נשים לתפארת ואמהות מהאגדות. העיתונים שקראה היו מלאי שירי שבח לנשות החיל של שנות אלפיים, וכל הילדים בגינה היו לבושים סטים מטופחים ועדכניים, ומהסנדוויצ'ים שלהם הציצו שכבות מסודרות של חביתות ומלפפונים. טוב, אולי לא ממש כולם, אבל לפחות הרוב. או לפחות אלה שהיא הרגישה אמורה להיות דומה לאמהות שלהם. אבל היום היא כבר פחות מאמינה במילה 'סטנדרט'. או אולי מדויק יותר לומר שהיא מנסה ללמוד איך להשתחרר ממנו קצת.

מה דינה תאמר? היא תאהב? תתחבר?

פעם הסבירה לברכי שלדעתה, היא מומחית בסיפורים קצרים. בטח היא לא תבין מאיפה היומרה הזאת שלה, להציע לה סיפור ארוך. ועוד מיד אחרי הסיפור של עדנה וייס. בשביל הקוראים, הסיפור של עדנה עדיין לא מתקרב לסוף, אבל דינה כבר מחפשת את הסיפור הבא.

ומה תגיד אמא של מנשה שתמצא אותה פתאום בעיתון?

הבוקר מקדם את פניה, שקט וכנוי.

הרב כגן קיבל את החומר שלו להגהות, ויעברו לפחות שבועיים עד שתקבל אותו בחזרה.

הספר של אילנה דרור ירד אתמול לדפוס.

העלון השבועי של 'אלומות אור' יגיע רק מחר. והיום?

ב'תיבה' כבר נערכים לגילון פורים. דינה העורכת שאלה אם תרצה לכתוב להם סיפור שיתאים לנושא - 'מורידים מסכות'. בטח יהיו שם המון אקטואליה וניסיונות לנבא תוך כמה חודשים יצאו אוספי המסכות המצוירות מהאופנה, ותוך כמה שנים אף ילד לא יידע מה זה 'קורונה'. אבל בשביל סיפור הנושא הזה ממש לא מעורר השראה. כל הרעיונות שעולים לה במצב משומש עד בלוי.

יש סיכוי שתצליח להוציא מעצמה משהו חדש? אמיתי? משהו שייגע בלב של מישהו ויעשה לו טוב?

אם הייתה שואלת את דינה, היא הייתה כותבת בחזרה שבטוח כן. דינה מאמינה בה, וזה נחמד. אבל לא מספיק.

מי שצריכה להאמין בה יותר, זו היא בעצמה.

האצבעות שלה מזיזות את העכבר לתיקייה 'סיפור'.

עשרה פרקים כתובים מאוחסנים בתוכה. ותקציר מפורט. וגם תחיקה. וקובץ ארוך של אפיון דמויות.

פותחת את התקציר. מנסה, אולי בפעם האלף, לקרוא אותו בעיניים של דינה.

מלי, אישה בת עשרים וחמש, אמא לשלושה קטנים ועובדת במשרה מלאה, לא מצליחה להשתלט על הבית. הסביבה שלה מלאה בנשים שמצליחות לשלוט בכל החזיתות, או לפחות נראות ככה, אבל היא מרגישה בכל יום מחדש שהגיעה לקצה.

ויוכבד?

כלומר, היא תגיד להן קודם. בטח. אבל רק המחשבה על המייל הזה, שתשלח ליוכבד גיסתה הגדולה, מנהלת פרויקטים בחברה ענקית, מרעידה לה את האצבעות. כל אחת יכולה לכתוב היום סיפור - בטח תחשוב לעצמה יוכבד תוך כדי שתקליד לה בחזרה: "איזה כבוד! הצלחות!" - הנה, ברכי של מנשה, עוד לא בת שלושים וכותבת סיפורים ב'תיבה'!

אז שתחשוב. מה אכפת לי.

בטח שאכפת לי.

אבל קודם שדינה תרצה.

קודם שאני ארצה.

אני רוצה!

נו, את אפילו לא צריכה לפתוח הודעה חדשה! יש לך טיוטה מוכנה. תשלחי לדינה את הפרקים! עכשיו!

אני לא באמת מסוגלת.

את כן!

אני לא, עובדה.

אז תשני את העובדה הזאת. נו, תלחצי 'שלח'!

הטלפון מצלצל פתאום. מציל אותה מהשקט שכמעט הכריח אותה לשלוח לדינה את הסיפור. הפוך, היא מספיקה לחשוב ביושר. מברייח את השקט שכמעט הציל לה את הסיפור.

"בוקר טוב, אני מדברת עם ברכה רפאלי?"

הקול בלתי מוכר, אבל משהו בטון של האישה הזרה נשמע כמו מורה, או אולי בוסית פוטנציאלית.

"כן, בוקר טוב."

"שלום לך, שמי רבקה עמרם. קיבלתי את השם שלך מדינה לנדמן, העורכת של 'תיבה'."

אז לא בוסית, אבל אולי לקוחה.

"ביקשתי ממנה המלצה על סופרת צללים, ו..."

"על מה?"

"סופרת צללים. לא מכירה את המושג?"

טיפשה שכמוה. היא נשמעת כל כך לא מקצועית! בטח שהיא מכירה

את המושג. אבל היה לה מוזר לשמוע אותו ככה, בטבעיות. חשבה שרק בספרים קוראים ככה לעבודה שלה. כלומר, לחלק מהעבודה שלה: כתיבת ספרים שייצאו לאור תחת שמו של הלקוח.

"מכירה, בוודאי. אז את מחפשת מישהי שתכתוב בשבילך?"

"כן. בפשטות אפשר להגדיר זאת כך. יש לי חומר ייחודי שאני מעוניינת להוציא כספר, אבל אין לי את הזמן הנדרש וגם לא את הכישרון הנדרש.

אני יודעת בדיוק מה אני רוצה, אבל זקוקה למישהו שיעזור לי להגיע לזה."

האישה אכן נשמעה לגמרי יודעת מה היא רוצה, וברכי הרגישה צביטה קטנה של קנאה.

יש אנשים שפשוט מגשימים את הרצונות שלהם. החלומות שלהם לא שוכבים בתיקיה עם שם אנמי במחשב, אלא קורמים מילים וכריכה. הספר של האישה הזאת ייצא לאור תוך כמה חודשים - בין אם היא, ברכי, תכתוב אותו, ובין אם תהיה זו מישהי אחרת. והיא עצמה? תמיד תישאר ככה, כותבת מילים של אנשים אחרים. מצמיחה פירות מגרעינים שמעולם לא היו שלה. סופרת צל. אישה בצל.

היא מתנערת. זאת העבודה שלה, והיא אוהבת אותה בסך הכול. גם אם תעז בסוף ותשלח את הסיפור שלה לדינה, זה לא יהיה במקום להמשיך לערוך חומרים של אחרים, או לכתוב אותם.

היא פספסה כנראה משפט קישור או שניים, כי רבקה עמרם מספרת כעת בשטף על העבודה שלה. היא מעניקה ייעוץ פרטי למשקי בית. עוזרת לנשים שלא הצליחו להשתלט על החיים שלהן להיכנס למסלול, ומאמינה שכל אחת יכולה.

"חשבתי על כיוון של פרקי סיפור משולבים בפרקי הדרכה. המטרה שלי היא לגרום לנשים להתחבר לערך הזה, להבין כמה חיוני עבורן ועבור המשפחה שלהן להשקיע בתשתית ארגונית של משק הבית הפרטי שלהן, ולתת להן כלים מעשיים להצליח בכך. אני באמת מאמינה שכל אישה יכולה, וגם חייבת. זאת נקודה שחשוב לי להעביר אותה. משק בית

יש אנשים
שפשוט מגשימים
את הרצונות
שלהם. החלומות
שלהם לא
שוכבים בתיקיה
עם שם אנמי
במחשב, אלא
קורמים עור וגידים
ומילים וכריכה.

שמתפקד בשיטתיות, ואני לא מדברת על 'שורד בקושי', הוא לדעתי אחת המחויבויות החשובות של אישה כלפי המשפחה שלה, גם כלפי הבעל וגם כלפי הילדים. ועם הדרכה נכונה והשקעה בנקודות האתגר, כל אישה מסוגלת להגיע למצב שבו היא מחזיקה במושכות הבית הפרטי שלה. את אתי, ברכה?"

לא, אני לא איתך. בכלל. מלי שלי, מסכנה, מתכווצת בתיקייה שלה ורוצה להיעלם.

"כן, שומעת כל מילה. זה נשמע מעניין".

לא, אם אני באמת מקשיבה לה, מלי לא רוצה להיעלם בכלל. היא דווקא עוד יותר רוצה להיות. יש לה זכות קיום גם מול נשים כמוך. אולי בשביל זה היא בכלל נולדה.

"תראי, יש לי חומר מקצועי כתוב בתמצות. וחשבתי גם על גרעין עלילתי. אני אשמח לראות חומרים שלך לדוגמה ולקבל הצעת מחיר מסודרת. אז בואי, ספרי לי איך עובד התהליך הזה בינינו".

"אז ככה", מנסה ברכי לאסוף את המילים שהתפזרו בהולות בעקבות המחשבות. "חומרים לדוגמה אני לא ממש יכולה להעביר לך, משום שכמו שאת מבינה - אלה לא חומרים שלי ובחלק מהם, השותפות שלי היא ממש חסויה. אני כן יכולה לשלוח לך סיפורים שלי שהתפרסמו ב'תיבה', ולהפנות אותך לספרים שערכתי וקיבלתי בהם קרדיט רשמי. לדוגמה - סדרת הספרים 'הורים בדור אלפיים' של הרב כגן".

"אלה ספרים מעולים ממש!" מתרשמת רבקה, וליבה של ברכי מתרחב מעט. היא טובה במה שהיא עושה, ברוך ד'. בשביל מה היא צריכה לנסות דברים אחרים? הנה, היא תיקח עכשיו את העבודה של הגברת הזאת ואולי בקיץ תתפנה לחשוב מחדש על הסיפור שלה. עד אז דינה בוודאי כבר תסכם עם מישהי על סיפור חדש, אבל בסדר, עיתון תמיד צריך סיפורים. אם לא בשביל עוד חצי שנה, אז בשביל עוד שנה וחצי.

הן מסכמות שברכי תשלח סיפורים ורשימה קצרה של ספרים, וברכי פותחת קובץ חדש כדי לסכם לעצמה את עיקרי השיחה.

'רבקה עמרם - יועצת למשקי בית פרטיים', היא מקלידה. מלי שולחת אליה חיוך חיוור מעמקי התיקייה הממוזערת. היא מכירה את החיוך הזה שלה. מלי מחייכת אותו כשאין לה ברירה. למשל, כשהיא מגיעה למסיבה בגן ומגלה שהרבה אמהות כן מרחקות חולצות לבנות של ילדות בנות

ארבע, ובדיוק אז אמא נחמדה אחת אומרת לה כמה שריקי שלה מתוקה, ואיזה חן טבעי יש לה.

את שלי, מלי. את תחכי לי תמיד, נכון!?

ופתאום, היא לא בטוחה כל כך.

אחרי חצי שנה שבה תהיה עסוקה ברעיונותיה של רבקה עמרם, בכלל לא בטוח שתוכל לחזור ולהרגיש את מלי ואת דקויות חייה.

אבל היא רק תיתן לרבקה שירות! זה לא שהיא באמת חושבת כמוה, או מאמינה בתפיסת החיים שלה!

אפילו.

בכלל, מעיזה מלי פתאום. איך את בעצמך מרגישה עם הרעיונות האלה? את באמת רוצה לכתוב אותם? ככה, במנגינה הזאת, של רבקה?

מלי שמה לב שהיא שותקת, וממשיכה: יש מספיק נשים טובות וחכמות ומוכשרות שחושבות כמו רבקה. שתבחר לה אחת כזו להיות סופרת הצללים שלה!

ברכי מופתעת. מלי כנראה מרגישה ממש בסכנה. אחרת, מאיפה בא לה האומץ הזה פתאום?

מישהי אחרת תכתוב את הספר של רבקה? ואני - מה?

את תכתבי אותי, מחייכת מלי, והחיוך שלה כבר לא חיוור כל כך. תכתבי אותך.

הקובץ החדש פתוח על המסך. לבן וכמעט ריק. היא יכולה להרשות לעצמה להפסיד את העבודה הזאת?

היא רוצה להפסיד אותה?

שוב עוטף אותה השקט.

היא לא רוצה להפסיד עבודה, אבל בבחירה בין רבקה למלי, היא מעדיפה את מלי.

היא מעדיפה את ברכי.

הטיטה מוכנה, וברכי צריכה רק להוסיף את הכתובת של דינה בשדה הנמען.

רגע קצר רועדות ידיה, ואז היא לוחצת 'שלח'.

רבקה יכולה למצוא לה סופרת צללים אחרת, אבל אם היא לא תספר על מלי, ברכי לעולם לא תצא לאור.

ככר היונים | סיפור אישי

מ(ר)חק את המיותר/ מאת: נעמי

חרדית משלנו ממש, וה"משלנו" הזה גרם למחיצות להתמוסס... בעלי הוא טיפוס מאד חברותי, וכנראה שגם ההיא... והם יושבים יחד שעות כל יום...

פתאום אני שומעת פרטים על ה"היא", איפה הם גרים, כמה ילדים, היכן לומדים... וגם מחמאות - איזו תפיסה מהירה יש לך...

ואני שומעת וליבי נקרע. איך יתכן? להיכן נעלמה הצניעות??? בעלה אברך חשוב, היא יוצאת לפרנס בית של תורה, איפה הקווים האדומים? איך היא לא שמה לב שהיא הורסת בית אחר בדרך??? וגם את הבית שלה עצמה...

אני לא רואה לנכון לומר לבעלי דבר בעניין הזה, אני רק זועקת בכאב, אולי הדברים שלי יגיעו לנשים כאלו, שמחוסר שימת לב הן מרשות לעצמן לזרום. לפעמים, דווקא כשהחברה הסובבת היא משלנו, חובת המרחק גדולה בהרבה, וזהירות כפולה להימנע מכל קשר שלא נצרך. מ(ר)חק את המיותר.

בבקשה תכתבו את המילים שלי בצבע אדום, כי אני כותבת אותם מדם ליבי.

שמי מרים. תרשו לי לדלג על הרקע לסיפור ולהציג אותו בשתי מילים: בעלי יצא לעבוד.

לא כאן המקום ולא זו הבמה לשתף בקושי שבדבר, רק חשוב לי לסכם את המהפך הזה בשורה התחתונה - למדתי לקבל את המצב, להבין שזהו תפקידי, ולהפריד בין שאיפתי להיות אשת אברך לבין המציאות המחייבת אותי להיות אישה טובה לבעלי באשר הוא. לעמוד מאחוריו, להיות שם בשבילו, להיות אשתו.

לשמחתי בעלי מצא עבודה במשרד חרדי.

אך השמחה התבררה כמוקדמת מידי, כשגיליתי להפתעתי שאולי פה טמון המוקש.

העובדת שמונתה כאחראית להכניס את בעלי לענייני העבודה היתה

לכל הדעות |

עשרות תגובות מחזקות נוספות - מצורפות מידי יום ג' העוקב לסיפור

אני מזדהה איתך בצורה הכי עמוקה שיש ומאחלת לך שתזכי להגיע רחוק בזכות התפילות וההשתדלות הנדרשת. אני גם שואלת את עצמי לגבי עובדות שונות, איך הן מעבר למצב הרוחני שלהן, לא חוששות להכשיל בצורה חמורה אחרים. ברור שגם זה יעמוד להן ביום פקודה חוץ ממצבן האישי כאמור. אולי מחוסר שימת לב, אך באמת צריך לחזק את הדברים כנקודה למחשבה.

מועדפים

הבזקים, עדכונים ותכנים נבחרים
מתוך מרחב הפעילות של ה'שמורה'

לגבי השורה:

"אולי הדברים שלי יגיעו לנשים כאלו, שמחוסר שימת לב הן מרשות לעצמן לזרום. לפעמים, דווקא כשהחברה הסובבת היא משלנו, חובת המרחק גדולה בהרבה, וזהירות כפולה להימנע מכל קשר שלא נצרך. מ(ר)חק את המיותר."

כן, הם הגיעו..

לשמורה המיוחדת!

דבר ראשון נהנתי מההבנה והידיעה שלך איך לכתוב את הסיפור, בצורה שתחזק! נגעת לי בלב ממש! אתמול הייתי בכותל והרגשתי שאני חייבת להתפלל עליך ועל כל מי שמתמודדת פה בשמורה! כי אנחנו באמת קהילה עם כוחות שצריכה תפילות! בהצלחה!

מרים היקרה, הסיפור שלך נוגע ללב ומעורר דמעות. מעריכה מאוד את הכוח והיכולת להשלים עם המציאות ולהמשיך הלאה לעמוד מאחורי בעלך מכל הלב. זאת נשמעת סיטואציה כל כך לא פשוטה ומורכבת, מאחלת לך שתצליחי להמשיך להיות כזאת גיבורה ושד' יתן לך כוחות להתמודד עם המצב.

בעקבות הסיפור האחרון, רציתי לספר סיפור הפוך לחלוטין... דוגמא אישית של ממש. לפני כשנה הלכתי לקורס הכנה ללידה, מכיוון שזוהי לידה ראשונה היה לי חשוב מאוד שגם בעלי ישמע וידע... שמעתי על קבוצות רבות אבל לא הרגיש לי מתאים להשתתף בקורס לידה עם גברים נוספים. חברה הפנתה אותי לאישה מהממת שעושה קורס הכנה אישי ביחד עם הבעל. רק לנו. הגענו נהננו מאוד!!!! היא אישה מדהימה וכיפית!!! אפילו שלחתי אליה כמה, ממש עכשיו אני חוזרת מאירוע, היא דודה של החתן והוא אחיין ראשון... שיא ההתרגשות... בקושי זיהיתי אותה, פאה מהממת, שמלה, עקבים איפור, ולקורס שמסרה, הגיע עם בגדי בית... דיברנו צחקנו אפילו הראתי לה תמונות, אמרתי לה גם בקורס את צריכה לבוא מטופטפת... והיא ענתה לי: ממש לא!!! זה עם בעלים!! בכוונה אני לא מתאפרת, שמה בגד פשוט ומטפחת, בשביל שאת תהיי בשבילו!!!! מעריכה ומעריצה אותה פי כמה!!! הלוואי שנלמד כולנו...

הארה קטנה, אולי כדאי לספר סיפורים כאלו לבעלים, כסיפור 'משיח לפי תומו'. לא קשור רק ליציאה לעבודה, אלא כי ביום יום נתקלים באלפי מצבים.. ואם למישהו יכנס הכאב הזה ללב ולראש מראש.. אולי זה ימנע ממנו להגיע בכלל לפתח מצבים כאלו

מזכיר לי שהייתי בברית של חברה לעבודה והמזכירות של בעלה הגיעו לברית כולן צנועות. כולן משלנו.... וחברתי לחשה לי "למה הן באו? לא רוצה לראות אותן..."

מועדפים

הבזקים, עדכונים ותכנים נבחרים
מתוך מרחב הפעילות של ה'שמורה'

פשוט גרמת לי לעצור את העבודה לכמה שניות ולהתפלל מעומק הלב ובכוונה רבה לזכות בבן תורה שיושב ולומד כל ימי חייו (אני עדיין רווקה..). ושאני אזכה לשמור על עצמי מכל הניסיונות האלה... תמיד נזהרתי בגלל צניעות ובגלל שרציתי לשמור על עצמי אבל אף פעם לא חשבתי על הצד השני, מה אישתו מרגישה... ואפילו לא רק בעבודות, אני חושבת שגם במשפחה זה אותו דבר, כשגיסות זורמות עם הבעלים של האחיות ומרשימות אותם... אני עדיין לא נשואה בשביל לדעת איך זה מרגיש מבפנים אבל אני רואה בעיניים שלי איך זה נראה מבחוץ, זה עושה רק רע, אני בטוחה בעצמי כי אני רואה את זה בעיניים שלי... והסיפור הזה הוא עוד הוכחה לזה...

בחברתנו עובדים מספר גברים כמובן תוך כדי הפרדה ושמירה על כל כללי ההלכה והצניעות. באיזשהו שלב יצא לי ולאחד מהעובדים לבצע ביחד פרויקט מסוים שאינו קשור ישירות לעבודה. נזהרתי, נשמרתי, והייתי רשמית ככל האפשר. בשלב מסוים הלקתי את עצמי שאיני נחמדה כל כך, כן התחלתי להיות חביבה יותר, להתעניין קצת מעבר, והתגובות והפיידבק החיובי עודדו אותי להמשיך. עכשיו שקראתי, אני מכה על חטא. תודה לך...

לגבי פנייתך לנשים- אנא שימרו על שלמות המשפחה שלכן ושל חברותיכן, גם אני שמתי לב שנושא השיחות עם גברים חרדים לעיתים קצת מתמוסס לו... פעם הייתי עם בעלי ברחוב והוא שאל אותי משהו, ואישה שעברה שם- חרדית משלנו- לא היססה לפנות לבעלי ולענות תשובה במקומי. זה ממש לא מצא חן בעיני... חברות שמנה לב, זה לא אמור להיות ככה!!! מה הזרימה הטבעית הזו עם גברים זרים?? בגינה, בגן של הילדים, שכנים בבניין, במכולת, שמרו מרחק!!!

אני חושבת שיש בסיפור הנוראי הזה טיפ שכולנו מחפשות איך להמנע מהסחפות בעבודה. פשוט לחשוב על אשתו של הגבר הזה... האם אנו רוצות לגרום לה לנזק ולצער כזה אפילו בלא ידיעתה?...

ככל הנראה, רוב חברותיך לא מתמודדות עם זה, אבל אולי חלילה גורמות למישהי אחרת, להתמודד. נשים יקרות, תשמרו על בתיכן ועל בתי החברות שלכן!!! אתן המגן, אתן אלו שצריכות להיזהר ולשמור! להגן גם על הבית שנמצא ממש פה מעבר לחדר שלך... ולך שמורה יקרה, תמשיכי להתפלל, ותדעי, שבית של תורה, זה לאו דווקא בית שבו האבא יושב ולומד, זה בית של אמא שמתפללת על תורה, ומייקרת את ערכה. בית של אמא ששותקת כשאין טעם לומר, שמכבדת למרות ובגלל. את עוד תראי הרבה הרבה נחת יהודית בעז"ה!

1

בתור אחת שנחשפה לכמה וכמה מקרים מורכבים נפשית, שמחתי להכיר את מרכז קיוויתי. גישתו של הרב צישינסקי היא אחרת ממה שהכרתי ומציעה פתרונות שהם תואמים את רוח היהדות מחד ובלתי מתפשרים מקצועית, מאידך. תודה אתם בוררים עבורינו את המבחר!

1

פעם ראשונה שאני מקבלת אותו מודפס אז היה לי זמן לקרוא אותו בריכוז ולהתענג על כל מילה. מיוחד ואין דברים כאלה! השקפתית, מצד אחד מאד מוקפד ורואים שכל מילה מאד מסוננת ואין את כל הפרסומות של הסטיילינג וכו' שתמיד מאד צורמות לי גם במגזינים הכי שמורים. ומצד שני רואים את ההבנה למציאות והחיבור לשטח. הכל כתוב מאד עדין, לקחת כזה נושא טעון וללבן אותו בצורה כל כך חזקה, המילים ממש חודרות עמוק ומצילות נפשות, מיוחד מאד! חוצמזה העיצוב והרמה הגבוהה, והתמהיל של כל המדורים שמאד מגוונים וכל אחת מוצאת את מה שהיא מתחברת אליו, זה מדהים! ממש קראתי מכריכה לכריכה (: אז תודה וחזקו ואמצו!)

1

התשובה ברורה כלכך, בהירה, מובנת... ואפילו שעד עכשיו כל הזמן דחיתי את זה, עכשיו יש לי חשק לדבר איתה על העלאה בשכר.... כי אני ברורה עם עצמי... אז ממש תודה! וזו היתה הפתעה משמחת כלכך! (:

למדור 'דפי עבודה' ואוו, תודה על התשובה!! איזה כיף ! זו הייתה פשוט הפתעה בשבילי... אני יושבת ככה כולי מרוטה, מנסה להתאושש ולקחת כח מהמגזין ופתאום אני רואה שענית על השאלה שלי! אז תודה ממש!!

1

רצייתי מאוד מאוד להודות על מגזין טבת.
אני פותחת אותו ממש הרבה וקוראת, מתמלאת... מתפעמת מעומק התוכן!
גם כמות המדורים פשוט מדהימה אותי כל פעם מחדש! והכל - מושלם ממש!
הכתבה עם הרב שמחה צישינסקי פשוט מדהימה!!
ואני חושבת שכמעט כל מי שעובדת עם מחשב - תשאב מזה כח וידע.
תודה על המגזין העשיר כל כך! תודה שאתן נוגעות בנקודות הכל כך חשובות!

1

תודה ענקית על העיצוב החדש של המגזין הדיגיטלי! הרבה יותר נעים וקל לקרוא אותו
על המסך עכשיו...

1

מגזין מרתק במיוחד! אביגיל,
את אלופת הכתיבה!!
המדורים שלך כובשים בכבוד
את כתר 'המדורים האהובים'
בדף חדש את מצליחה לגעת
באומנות שכזאת בנקודות
עומק, שיחד עם זה - הכי
מחברות למציאות,
ממש אהבתי השבוע את
ה"גרביים החמות", חזק
במיוחד!!
ובדף נחיתה - פשוט מדהים
איך את מצליחה להצחיק (חבל
שלא ראית איך קראתי אתמול
וצחקתי וצחקתי!)
ובלא שום סתירה לתוכן איכותי.
הרבה פעמים במדור מסוג
כזה הרמה מאד יורדת, ואת
מצליחה להעביר מסר חשוב
כל כך, ולצחוק כל הדרך אליו!
מחכה לראות מתי את מוציאה
לאור את 'אסופת המאמרים של
אביגיל פראגר' אני הראשונה
שאקרא.

ברכת מזל טוב **לחסידה רוזין**

העומדת מאחורי הקלעים של הקו
ומתפעלת אותו בכישרון רב,
בהארת פנים ובמסירות מיוחדת!!

לרגל הולדת בתה למזל טוב

יהי רצון שיזכו לגדלה לתורה,
לחופה ולמעשים טובים.

ברכת מזל טוב **לנחמי לרנר**

העומדת לימיננו שוב ושוב,
בכישרון ובלב חם בכל עת
שנקראת את הדגל...

לרגל הולדת בתה למזל טוב

יהי רצון שיזכו לגדלה לתורה,
לחופה ולמעשים טובים.

מועדפים

הבזקים, עדכונים ותכנים נבחרים מתוך מרחב הפעילות של ה'שמורה'

חנוכה ב'שמועה'

מי היה מאמין, אי אז לפני ארבע שנים, כשהוקם קו 'שמועה' בשמורה, שיבוא יום והמדיה הזו תזכה לעדנה מחודשת? תזכרנה לטובה חני שמואלביץ וחסידה רוזין שלקחו על עצמן את קידום הקו והפתיעו אותנו בפאנלים, תוכניות והרצאות - שגם היום, בעידן הקווים הפורח - נחשב כקו מוביל ומרתק.

עברו ימים, הקו, שידע תקופות של שגרה ותקופות סערה, ממשיך להיות לצדינו ולאפשר לנו פלטפורמה נוספת לחיזוק.

בחנוכה תשפ"א, ימים גדולים תמיד ושונים כל כך השנה הזאת - ללא היציאות המוכרות לנו, ביקשנו לתת לכל המאזינות פינוק מיוחד - מידי יום הועלה תוכן מרתק וייחודי. גולת הכותרת היתה לקראת 'זאת חנוכה', בערב זה זכינו לשאוב השראה מיוחדת מפי הרבנית הלינה שלזינגר תחי' בתוכנית ראיון אישי וייחודי ומעורר השראה - סיפור חייה המופלא של אמה הצדקת, תלמידתה של שרה שנירר שניצלה מהשואה האיומה בדרך ניסית והקימה דורות נפלאים באירופה שלאחר השואה.

אז מה היה לנו?

חיזוק מיוחד מפי הרב מנחם שטיין שליט"א בעקבות הסיפור המופלא על בנו זצ"ל שהתגלה לחברו בחלום ועוררו לנצל את ימי החנוכה לתפילות להצלחת הבנים בתורה, שיעורים מיוחדים מפי הרב טודרוס מילר שליט"א בענייני דיומא, "המלחמה נגד האין סיכוי" - הרצאה

החושפת טפח לעולם הנפש מפי הרב שמחה צישינסקי, יו"ר מרכז 'קיוויותי', 'חכמת יוון' בימים ההם. בזמן הזה? - הרב נויגרשל שליט"א, הרב פנחס ארלנגר - תיאור מתוך הקודש פנימה, חוויות מהשתתפות בכנס גדולי הדור בנושא, והרצאה מפורטת מפי גב' שחור, בצירוף ראיונות ועדויות מהשטח. גב' רוחי ליכטנשטיין, אישה שהתעוורה בגיל 35 - שתפה אותנו בחיי אור מתוך החשיכה ולקינח - אביגיל מייזליק בערב לביבות מפנק:

מה עוד?

כמובן המבזקים הקבועים, שיעורי הרב טודרוס מילר על הפרשה, סדרות מעצימות מפי גב' שולמית שחור - חינוך ילדים ודבורה קיסטר - מאושרת בעבודה.

מה חדש?

מרכז 'קיוויותי' בשיתוף השמורה ממשיכים לתת כח... מידי חודש יעלה לקו הרצאת חיזוק בנושא שעולה ב'שמורה' המתואר במגזין, ומביא הרצאת עומק בקו. כל העושר הזה - בעשרה שקלים בלבד לחודש! חברות מועדון ה'שותפות' - חיים.

את מוזמנת לטעום מהשלוחה הפתוחה -

ולהצטרף למנויות הקו המלא, הנהנות מתוכן מגוון ומתואם.

02-6440292 להשתמע!

סטארטק 2020

קורסים איכותיים גם עכשיו, למרות המצב

עשרות עובדות מחשבים השתתפו בקורסים מקצועיים מטעם סטארטק. קורס מקיף ומתקדם באנגולר 10, שהועבר על ידי רחל ברזסקי מ'גשר' - חברה ששמה דגש רב בהכשרת עובדות ובהכנה מצויינת לשוק העבודה.

וקורס פיתוח מנהלים של יעל זלץ שעסק בהגדרות תפקיד, בהאצלת סמכויות, בניהול קונפליקטים, בסגנונות תקשורת, בתרבות ארגונית, בערכים ובמשימות שמקדמות אותן. הקורסים היו באורך מלא של 40 שעות

אקדמיות וכללו תרגול ופרקטיקה. המשובים החמים של המשתתפות שנערכו תוך כדי ומיד בסיום הקורס, הוכיחו שאכן התכנים האיכותיים הוכיחו עצמם והיו מותאמים ומקדמים את העובדת!

קהילה

להצטרפות לשמורה

shmura.org

או שלחי מייל עם המילה 'הצטרפות'

rishum@shmura.org

לעדכון מינון הדיוורים ולבחירת מדורים

shmura.org/updatesection

לקבלת תכנים לבעלות מייל בלבד

glat@shmura.org

מזכירות והנהלת השבונות

office@shmura.org

לשיתופי פעולה ומיזמים

development@shmura.org

להתנדבות

hitnadvoot@shmura.org

לפרסום במגזין החודשי

shivuk@shmura.org

תכנים

שמועה, קו הכוח של השמורה

02 6440292

shmuaa@shmura.org

מאגר מגזינים 'דף הבית'

shmura.org/magazines

פניות בנושא מגזין והפצה

magazine@shmura.org

שליחת סיפור אישי ולתגובות לסיפורים

sipur@shmura.org

'חלקנו בתורתך' פרשת שבוע וחידון שבועי

parasha@shmura.org

מקבצי דיונים קהילתיים

shmura.org/tguvot

שירותים

מוקד ייעוץ הלכתי, הנהגתי ואישי

shoalot@shmura.org

הטבות מועדון ומוקד 'שותפות'

shutafot@shmura.org

כנסים ואירועים

knasim@shmura.org

הנבחרת - מועדון הבחורות של השמורה

hanivcheret@shmura.org

תמיכה במסיימות סמינר

seminarim@shmura.org

הכשרות וימי עיון מקצועיים באוירה הולמת

startech@shmura.org

קבוצות העצמה

tsmicha@shmura.org

כשאת 'שותפה', את מאפשרת את קיום הקהילה, את מסייעת לפיתוח מיזמים חשובים ואת גם מרוויחה יותר!

רווח נקי

צ'זפרים לשותפות:

פודקאסטים והרצאות מקצועיות חינם, מגזין בהפצה עד הבית, אירועי בוטיק (במידת האפשר) ועוד...

השפעה

השפעה רוחנית על עשרות אלפי חברות קהילה ומקבלות הדיוורים! מעל רבבת חברות פעילות עם אחוזי פתיחת דיוורים גבוהים ביותר והפצות המשך לקבוצות רבות!

זכות

זכות לקחת חלק במיזם איכותי ומיוחד! 'שמורה' מחוללת את המהפך הרוחני של העובדות החרדיות, מתוך חיבור, אהבה וקרבת ה'.

רוצה להצטרף לשותפות? לתרומות באתר נדרים פלוס: <https://www.matarapro.com/nedarimplus/online/?mosad=7001889>

בקו השמועה: 02 6440292 - שלוחה 91 | לנציגה: 02 6440292 - שלוחה 5 | במייל: shutafot@shmura.org | בהעברה בנקאית: בנק: מזרחי | סניף: 563 | סניף: 101744 | ע"ש: שמורה במבול

כתובת המשרד: הרטום 17, הר חוצבים, ירושלים | 02 5474373 | שעות פעילות 15:00 - 8:30